

IZSELJENSKI VESTNIK

RAFAEL

Glasilo Družbe sv. Rafaela v Ljubljani

I z h a j a :

15. vsakega meseca

Uredništvo: Tyrševa

cesta 52 — Uprava:

Delavska zbornica,

L j u b l j a n a

N a r o č n i n a :

Za Jugoslavijo letno

Din 12'— - Za ino-

zemstvo Din 24'—

Oglasi po dogovoru

Leto V.

Ljubljana, maj 1935.

Štev. 5.

MARIJL

Na teh tujih tleh molimo k tebi. Prinesli smo s seboj spomin na te, Mati z Brezja, Pomočnica z Rakovnika in Bistrička Marija. Saj se nas spomniš, za tvoj god smo romali v tvoja ljubljena svetišča. Včasih je bila težka pot, vroče je bilo — pa, v ljubezni smo šli naprej, ker smo vedeli, da si nas čakala. Čakala si nas s svojim Sinom v naročju. Vesela si bila svoje družine, očetov in matere in fantov in deklet in otrok in njihovih pesmi in njihovih molitev. Stokrat: Zdrava Marija! Sto in še večkrat: sveta Marija prosi za nas! Slišala si nas, nas blagoslovila. In ko smo se vračali, je bila pot lažja.

Na teh tujih tleh molimo k tebi. Prinesli smo s seboj spomin na tebe, Mati slovenske zemlje. Ljubimo te, Marija! V ljubezni kličemo k tebi. Prosimo zdravja za sebe, za družino, za pomoč iz stiske, za delo in za kruh. Tihe prošnje pošiljamo k tebi, prošnje za spravo z Bogom in za ljubezen v družini. Očetovo skrb za otroke poznaš in materino tudi — in pomagaš. Z zaupanjem se oziramo v tebe, ki prošnje svojih malih otrok ne preziraš.

Marija — sedaj je maj! Sedaj te ljubimo še vse drugače.

Vem, da so ti vseč lučke, ki so jih naša dekleta prižgala tam po kapelicah na razpotjih, in njihovi rožni venci so ti vseč in njihove pesmi. Majnik je tudi tu in tudi na teh tujih tleh te sedaj častimo vse drugače kakor druge dni.

Marija, kjer zdaj živimo, — ne, tu ni tistih ljubkih gričkov in belih kapelic in ne znamenj na razpotjih in ni vencev in ni lučk. Tovarno poznaš, kjer delamo in veš, da ni tvoje podobe na steni, da ni kam postaviti lučk in rož za tvoj majnik. In rudnik poznaš, kjer naši očetje in bratje delajo — ne v rudniku ni maja.

Tvoj majnik obhajamo v družini. Ko gledaš po svetu in sprejemaš majniške marjetice in šmarnice in pesem slavčkov in molitev svojih otrok iz vsega sveta, — Marija, najlepši majniški oltarčki so v slovenskih družinah, kaj ne? Tvoj beli kip z modrim pasom, dve sveči in od vsakega otroka šopek šmarnic, in španski bežeg in poljske marjetice. Z veliko ljubeznijo smo jih natrgali in k tebi prinesli. Vso ljubezen do dobrih ljudi v domovini, ves naš pogum v teh težkih dneh, vse naše upanje za bodočnost in vso našo skrb, nas same smo položili v to cvetje in pred tebe po-

stavili. Tvoji smo, o naša nebeška Mati, sprejmi, kar ti daje slovensko srce.

Marija, v majniku te drugače ljubimo kakor druge dni.

Pač ponavljamo — prosi za nas! in — pod tvoje varstvo pribežimo — a od hipa do hipa zastane beseda. Utihnemo. Tvoja lepota in milina in vzvišenost nas prevzame. Ne moremo razumeti: božja Mati si. Tako čista in dobra, da te je Bog za mater izbral. Lep je majnik in njegovo cvetje in ptičje petje, lepa so polja in gozdi, lepa je slovenska zemlja; in ti si mati Stvarnika vseh teh lepot. Kako lepa moraš biti šele ti? O Marija, tudi mi smo bili lepi, ko smo izšli iz božje roke. Tudi naši lepoti so se angeli čudili. O Marija, svojo lepoto smo napravili. Greh je spačil naše duše. Dvomi so zagrebli gube v obraz in strasti so zarisale trde poteze v lica. Ti pa si vsa lepa, čista, sveta... Tebe častimo in te blagrujemo, z angeli ti pojemo hvalnice in nikoli ni naša hvala dovolj velika. In vse naše majniške pesmi, in vse naše Zdrave Marije in vse rože in lučke: tebi v čast, Boгу najbolj ljuba Devica in Mati.

Marija v majniku te drugače ljubimo kakor druge dni. Nase pozablamo in na naše bridkosti. Tebe gledamo in smo Boгу hvaležni, da nam je v tebi razodel toliko svoje lepote in ponižna je naša prošnja: daj, o presvitla Devica, da bi ti smeli biti vsaj malo podobni.

Marija, če bi ti danes živela, bi prišla k nam. V naše preproste domove in tudi v prizemelska in podstrešna stanovanja. Naš kruh ti ne bi bil pregrenak in naše delo ne pretežko. Nas, ki smo tvojega stanu, posebej ljubiš. Ti veš, da nam je zelo težko ostati na dobri poti. Naše trpljenje je veliko. Ali nikoli večje kakor tvoje. Zato bi prišla k nam, da bi nam kazala pot iz vsakdanjih skrbi k nebeškemu Očetu. Nam vsem, tudi tistim našim bratom in sestram, ki tebe in tvojega Sina več ne poznajo.

Majniška kraljica, v svoji slavi ne pozabljaš izgubljenih in revnih otrok. Zahvaljena in pozdravljena! O. S.

PRVI SLOVENSKI IZSELJENSKI KONGRES.

Bivanje velikega števila naših izseljencev v domovini, kamor bodo prišli na evharistični kongres, želi Družba sv. Rafaela izkoristiti za naše izseljence s tem, da jih vabi na prvi slovenski izseljenski kongres.

Družba sv. Rafaela ima s tem kongresom samo en namen, dati izseljencem priliko, da se spoznajo z velikim delom, ki se vrši za njih koristi tu doma. To delo vrši država v ministrstvu za socialno politiko, kjer je poseben izseljenski oddelek (department) posvečen samo izseljenski oskrbi. Temu oddelku je podrejen izseljenski komisariat v Zagrebu, ki je nekaki eksekutivni organ ministrstva za izseljenske zadeve. Ta ima pa zopet svoje podrejene izseljenske komisarije po vseh obmejnih postajah in v glavnih mestih države, ki vodijo izseljensko službo pri izseljevanju in povratku izseljencev. Ministrstvo samo pa ima svoje izseljenske komisarije (izaslanike) po vseh večjih naseljih naših ljudi po svetu, ki izvršujejo načrte države v oskrbi izseljencev na tujem.

Vsaka banska uprava ima pa poleg tega še svoje izseljenske oddelke, ki pa v imenu banovine skrbijo še posebej za izseljence iz vsake posamezne banovine.

Poleg te izseljenske uradne službe je pa precej dobro izpeljana tudi privatna inicijativa in karitativnost za izseljensko oskrbo v raznih izseljenskih organizacijah, ki obstoje po vseh glavnih mestih posameznih banovin, marsikje pa tudi po okrajih, od koder je veliko ljudi na tujem. Te organizacije izpopolnjujejo vladni izseljenski aparat. Zato se jih vlada poslužuje kot posvetovalne organe, ki ji dajejo nasvete in navodila, da se vsa služba uspešneje vrši in so obenem tudi tolažni želja in pritožb izseljencev, s katerimi stoje v ozki zvezi. Izvršujejo tudi podrobnejše delo izseljenske oskrbe v raznih manjših zadevah in potrebah.

Izseljenci po svetu le malo vedo o tem velikem aparatu, ki deluje tu v domovini za njih varstvo in korist.

Pri mali državi, kakor je naša, ki je še revna po vrhu, vsa ta izseljenska služba ne more razviti med izseljenci tistega delovanja, kakor ga razvijajo mogočnejše in bogatejše države, da bi izseljenci na tujem povsodi to skrb tudi obilno občutili.

Tudi je ta naša služba še prav mlada. Komaj začetna je, ker je tudi država mlada in ima kot taka toliko najrazličnejših drugih potreb in težav.

Zato pa se v marsičem šele poizkuša, kaj in kako. Tudi nima za to službo še izvežbanega in izseljensko strokovno obraženega uradništva. Ti uradniki, ki naj vrše izseljensko oskrbo, sami nikdar niso bili izseljenci, da bi poznali razmere, v

katerih izseljenci v tujini žive. Izseljenski komisariji tudi večkrat niso ljudje, ki bi imeli sposobnosti, kakršne bi moral izseljenski komisar imeti, da bi bil kos svoji nalogi, da bi bil širokogruden, velikopotezen, zlasti da bi imel srce za izseljence. Zato se gode marsikje usodepolne napa-ke, ki zelo škodujejo izseljenski državnih službi, ubijajo v izseljencih zaupanje in ljubezen do domovine.

Zato pa ima državna izseljenska služba v programu stalne izseljenske kongrese bodisi z izseljenskimi organizacijami, deloma pa najraje z izseljenci samimi. Iz njih ust samih rada čuje, kaj izseljenci žele in kako žele, v čem in kako bi se jim moglo pri skromnih razmerah najuspešneje pomagati.

Vsi izseljenski naši kongresi v državi do sedaj so to željo države povdarjali in država je zato rada žrtvovala, da je podpirala prihod izseljencev iz tujine. Vsi naši dosedanji ministri za socialno politiko so bili prežeti skrbni za izseljence in so temu državnemu vprašanju posvetili velik del svoje pozornosti in časa.

Zato, edino zato je Družba sv. Rafaela sklicala za prvi julij slovenski izseljenski kongres. In sicer samo slovenski zato, da se najprej o vsem dogovore in pogovore slovenski izseljenci sami med seboj. Razvoj in sedanje stanje naše slovenske emigracije je danes tako svojski, tako različen, da se more reševati najprej iz te strani in na podlagi svojega zgodovinskega razvoja in na podlagi svojih razmer, ki vladajo danes po naselbinah. Prišli so med naše izseljence zadnje čase razni odpotniki, ki niso vsega tega pri našem izseljencu upoštevali in zato s svojim delom, ki je bilo morda izvršeno z najboljšimi nameni, niso ne samo uspeli, temveč neizmerno škodili. Take slučaje smo imeli zadnje čase na več krajih, ki so vladnim uradom in Družbi sv. Rafaela povzročili ogromno nepotrebne dela, med izseljenci pa zelo škodljivo razburjenje, needinost in slabo voljo.

Zato naj naš izseljenski kongres vse to podčrta, izčisti in da domovini novih smernic za naše delo za izseljenske koristi.

Družba sv. Rafaela se popolnoma zaveda, da je danes zelo zelo pozno, marsikje prepozno vsako delo, vsak poizkus doseči trajne uspehe. Naše slovensko izseljenstvo, najstarejše v državi, je staro že 50 do 60 let in je skoraj pri koncu. V tujini je že drugi, da, tretji rod. Ker se preje toliko let ni ničesar storilo, je ta rod že — deloma izgubljen, tretji pa popolnoma. Vendar pa rešimo vsaj, kar se rešiti da. Kongres naj pokaže, če se da še kaj rešiti, koliko in kako.

Tudi naj Družba sv. Rafaela pri sklicanju tega kongresa podčrta še tole: Družba sklicuje ta kongres samo v prepričanju, da kongres žele izseljenci sami, torej da ga sklicuje samo v imenu izseljencev samih, ne za koristi Družbe, ne za kakere njene namene, temveč samo za koristi izseljencev.

Velikokrat smo čitali v slovenskem časopisju v tujini bridke očitke, da domovina ni izvršila svoje dolžnosti do svojih izseljencev. V preteklosti so bili ti očitki opravičeni in utemeljeni na resničnih dej-

stvih. Danes tega ne morejo reči. Zato, če izseljenci žele večje, drugačne, boljše oskrbe od strani domovine, pa naj pridejo skupaj, posebno sedaj, ko jih bo toliko nenkrat v domovini, pa naj povedo, kaj hočejo.

Ali bodo prišli? Ali bo izseljenski kongres dobro obiskan? Bo udeležba toliko, da bo domovina spoznala, da izseljenci pomoči domovine tudi hočejo?

To je pa sedaj njih zadeva. Če hočejo, pa naj pridejo, pa naj s svojo udeležbo in s svojimi pismenimi poročili, s svojim zanimanjem za kongres pokažejo, da našo pomoč hočejo. Če pa bi ne hoteli, če bi bila udeležba malenkostna, zanimanje za kongres majhno, dobro, domovina bo to sprejela kot dokaz, da izseljenci pomoči domovine nočejo. Potem pa naj se več ne pritožujejo nad domovino, da jih zanemarja. Domovina, t. j. država in ne privatna iniciativa sicer radi tega ne bo prenehala s svojim dosedanjim prizadevanjem koristiti izseljencem in skrbeti za nje kakor do sedaj. Toda vse delo bomo morali vsi vršiti kakor bomo pač sami vedeli in znali.

Zato, izseljenci, sedaj imate pa vi besedo!

SPORED

prvega izseljenskega kongresa dne 1. julija.

Kongres bo zboroval v svečani dvorani kr. banske palače na Bleiweisovi cesti in se otvori točno ob devetih dopoldne.

Spored:

A. Pozdrav predsednika Družbe sv. Rafaela.

B. Konstituiranje kongresnega predsedstva in vodstva, t. j. volitev predsednika kongresa in zapisnikarja.

C. Prijava zastopnikov raznih naselbin in organizacij.

D. Pozdravi škofov, ministra za soc. politiko, bana, župana mesta in raznih zastopnikov organizacij.

E. Poročila, predlogi in nasveti delegatov izseljencev:

1. Boljša verska in narodnostna oskrba naših izseljencev po slovenskih izseljenskih duhovnikih in učiteljih.

2. Boljša zveza domovine z izseljenci in izseljencev z domovino.

3. Finančna in gospodarska zveza izseljencev z domovino.

4. Naša konzularna služba v tujini in izseljenci.

5. Izseljensko časopisje v inozemstvo.

6. Svetovna zveza izseljencev.

7. Izseljenski arhiv.

8. Kako ohraniti izseljensko mladino domovini in narodu?

9. Delavske konvencije z državami, kjer žive naši izseljenci.

F. Referati iz posameznih naselbin in od posameznih organizacij naj bi obsegali sledeče točke: 1. Etnografsko in zgodovinsko: Opis stanja slovenskega izseljenstva v Vaši državi? v Vašem mestu? v Vaši naselbini? Od kdaj? Razvoj? Koliko Vas je? Kako porazdeljeni po posameznih pokrajinah države? po mestih? Največje naselbine? Če le mogoče, naj se priloži zemljevid države, kjer naj se z rdečilom zaznamuje mesta, kjer so naselbine naših ljudi. 2. Versko: Slovenske župnije, meša-

ne župnije, duhovnije. Imena in naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov. 3. Kulturno: a) Slovenske šole, učni tečaji? Kje? Koliko otrok jih obiskuje? Sestre? učitelj? Kdo so? Imena in stan, oziroma red? Kje imajo lastna šolska poslopja? Koliko je stala njih zidava, opis stavbe? Kdaj? Kako se postavila? Koliko stane vzdrževanje šole letno? Kako se dobe dohodki vzdrževanja? Koliko razredov? Slovenski učni tečaji po raznih dvoranah in društvi, katoliških, nekatoliških, socialističnih?

b) Slovenski narodni domovi (cerkveni in necerkveni)? Koliko so stali? c) Kulturna društva: Baragova zveza, Ženske zveze, Socijalistični klubi, Dramatski klubi, Pevska in godbena društva, bratovščine, cervena društva? Imena? Kje so? Članov? Glasila? Delo? Blagajne? Godbe? Tamburice? Sokol? Orel? Skauti? Športna društva? d) Dramatika? Kje? Kdo? Koliko krat? e) Slovenske tiskarne: Vrednost? Kje? Čigave? e) Časopisje, knjige, publikacije, število naročnikov? 4. Gospodarsko: Banke, hranilnice (Building and Loan Ass)? Trgovska podjetja? Kako slovenska trgovina? Glede lastnikov hiš? Farmarske naselbine? Obrtniki? Trgovske zveze Vaše države z Jugoslavijo? Nasveti? 5. Delavske razmere: Kje delajo? Plače? Ali imajo hiše? Posedstva? Farme? 6. Podporne

jednote, zveze, društva: Kolikor mogoče izčrpno poročilo o stanju jednote, zvez, glede članstva, podružnic, kapitala, podpor. Društva sv. Barbare, Zveze, Jednote? 7. Narodno: Kakšna je zavest? Čuvstvanje do naroda in države? Naturalizacija? 8. Nasveti: Kaj n a j in kaj m o r e domovina storiti za zboljšanje razmer v vseh teh panogah narodnega izživljanja v tujini. 9. Specijalno: a) Nasveti glede zboljšanja naše konzularne službe. Prevelike takse? Razne težave? b) Trgovske zveze med Jugoslavijo in Vašo državo? c) Zakaj so postavljeni izseljeniški komisariji, delegati in korespondenti? Ali vršijo isti svoje službene dolžnosti? e) Ali so potrebne in koristne reciprocitetne socialne konvencije? d) Ali naj vsebuje konvencije tudi določilo, da veljajo uradni dokumenti, predpisani n. pr. za poroko, izstavljeni v državnem jeziku dotične države, brez prevoda tudi v državi, ki je sprejela konvencijo in zakaj? e) Stvarna preureditev cenzure ameriških časopisov in publikacij na naši pošti. f) Ocarinjenje daril, n. pr. stare obleke naših izseljencev, poslanih iz inozemstva v domovino.

Prinesite seboj čim največ tiskovin o zgodovini naselbine, šol, cerkva, župnij, narodnih domov, jednot, zvez, društev, slik kraja, cerkva, oseb, hiš, slavnosti, društev. Tudi razglednice dobre. Mislite si, da mi o Vas nič ne vemo, Vašega mesta, Vaše naselbine prav nič ne poznamo. Prinesite seboj vse, kar bi nam moglo služiti v to, da spoznamo Vaše razmere, Vašo naselbino iz vseh možnih vidikov. Čim več, tem bolje.

EVHARISTIČNI KONGRES.

Buletin pripravljalega odbora piše:

Ameriški izseljenci na našem kongresu. Vest o II. evharističnem kongresu za Jugoslavijo je vzbudila med našimi ameriški izseljenci ogromno zanimanje in živo že-

ljo, da bi se ga tudi oni udeležili. Po sedanjih vesteh prispejo ameriški izseljenci v sledečih treh skupinah: Prva skupina odpotuje iz New Yorka pod vodstvom g. Kollandra dne 7. junija na veleparniku francoske linije »Normandie«. Druga skupina prispe na veleparniku »Berengaria«, ki odpluje iz New Yorka 19. junija opolnoči. Romarji bodo prišli v Pariz 26. junija ter si bodo ogledali Pariz, nato pa odpotovali v Ljubljano, kamor dospejo 28. junija zjutraj. Parnik »Berengaria« ima svojo kapelo in lastnica parnika »Cunard White Star Line« bo preskrbela romarjem tudi slovenskega duhovnika. Tretjo skupino bo vodil g. Leon Zakrajšek, brat znanega izseljenskega delavca p. Kazimirja Zakrajška. Ta skupina odpotuje na parniku »Champlain« francoske linije 15. junija in jo bo spremljal Rev. Aleksander Urankar, slovenski župnik iz Chicaga. Izseljence bomo v Ljubljani posebno pristrčno sprejeli. Vsi pa skrbimo, da bo njih bivanje v domovini bogato za njih duše ter da bo utrdilo v njih tudi ljubezen do domače zemlje.

Velika udeležba naših izseljencev iz Holandije, Belgije in Nemčije. Po pravkar došlem poročilu našega izseljenskega duhovnika g. Draga Oberžana iz Heerlena v Holandiji vlada med našimi izseljenci velikansko navdušenje za udeležbo na II. evh. kongresu za Jugoslavijo. Po dosedanem delu sodeč jih bo prišlo iz Holandije, Belgije in Nemčije do 300. Za vse te izseljence se je osnoval poseben pripravljalni odbor, v katerem so: Drago Oberžan (Holandija), Ivan Novak (Holandija), p. Teotim v. Velzen (Holandija), Ivan Lindič (Nemčija), vikar Tensundern (Nemčija) in Svatopluk Štoviček (Belgija). Z našimi izseljenci bo prispelo precej nemških in holandskih duhovnikov ter drugih gostov. Po dosedanem razporedu bodo izseljenci odpotovali v domovino 27. junija ter bodo prišli 28. junija popoldne k Mariji Pomagaj na Brezje, kjer bodo prenočili. Dne 29. junija popoldne bodo prispeli v Ljubljano in se bodo tukaj udeleževali vseh svečanosti kongresa. — Ali naj bomo ob vnem in gorečnosti naših izseljencev osramočeni? Res, da jih vleče domovina sama na sebe, a potovanje je združeno s tolikimi žrtvami, da jih lahko razumemo samo v luči resnične ljubezni do presv. Reš. Telesa.

Okvirni spored II. evharističnega kongresa za Jugoslavijo.

28. junija (Vidovdan):
ob 9. dop. se odpre razstava sodobne cerkvene umetnosti;
ob 10. sestanek stalnega odbora za Evharistične kongrese v Jugoslaviji;
ob 10. zborovanje katoliških časnikarjev in sotrudnikov katol. časopisja Jugoslavije;
ob 17. sprejem papeževnega legata na glavnem kolodvoru, nato pa slovesen vhod v stolno cerkev;
ob 18. v stolnici »Pridi Sveti Duh«, govor in blagoslov z Najsvetejšim;
ob 20. otvoritev kongresa z molitvijo »Pridi Sveti Duh«, govorom in slovesnimi litanijami po vseh ljubljanskih cerkvah.
29. junija (God sv. Petra in Pavla):
ob 8. na Stadionu nastop mladine;

ob 8. po vseh ljubljanskih župnijskih in samostanskih cerkvah slovesne škofovske sv. maše;

ob 10. stanovska zborovanja v 22 ljubljanskih dvorah;

ob 15. I. manifestacijsko zborovanje na Stadionu z dvema slovenskima in enim hrvatskim govorom;

ob 17. bo slovesno prenešeno Najsvetejše na Stadion, kjer bodo pete litanije z ljudskim petjem in nato blagoslov z Najsvetejšim;

ob pol 20. vokalni monstre-koncert Pevske zveze na Kongresnem trgu pred nunsko cerkvijo;

ob 20. evharistično zborovanje slovenskih izseljencev v dvorani Delavske zbornice;

ob 21. skupna ura molitve vseh izseljencev v eni izmed ljubljanskih cerkv in spovedovanje.

ob 21. se izpostavi v vseh ljubljanskih župnijskih in samostanskih cerkvah Najsvetejše ter se vrši do 24. nočno češčenje (v stolnici in v cerkvi sv. Jožefa traja nočno češčenje preko cele noči);

ob 22. nočna procesija mož in fantov z Najsvetejšim po ljubljanskih ulicah na Stadion;

ob 24. na Stadionu slovesna polnočnica s kratkim nagovorom in skupnim sv. obhajilom mož in fantov;

ob 24. slovesne polnočnice za dekleta in žene po vseh ljubljanskih župnijskih in samostanskih cerkvah.

30. junija (nedelja):

ob 9. na Stadionu slovesna sv. maša, ki jo daruje papežev legat; med sv. mašo izvaja zbor preko 500 pevcev koralno »Angeljsko mašo« (Missä de Angelis); med sv. mašo kratka pridiga;

ob 10. II. manifestacijsko zborovanje na Stadionu;

ob 15. slovesna procesija vseh udeležencev z Najsvetejšim po ljubljanskih ulicah; procesija se zlije na Stadion, kjer bo zaključek kongresa s slovesnimi petimi litanijami z ljudskim petjem, kratkim nagovorom, posvetitvijo Kristusu Kralju, slovesnim »Tebe Boga hvalimo«, blagoslovom in petjem himne »Povsod Boga«.

1. julij (ponedeljek): zborovanje duhovnikov adoratorjev; zborovanje katehetov; izseljenski kongres; narodno romanje k Mariji Pomagaj na Brezje; izleti na Bled in na morje itd.

OJ, LE ŠUMI GOZD...

Oj, le šumi, gozd, nad mano,
senčni gozd na tujih tleh!
Zdi se mi, da pesem z mano
poješ o nekdanjih dneh.

Daleč plove misel meni
čez planine in ravni,
da to gozd je moj zeleni,
ki nad mano zdaj vrši,
da to spet so trate rodne,
ki jih lepših nima svet,
polja zrem, vrtove plodne,
vse kot bilo prejšnjih let.

Šumi, šumi, gozd zeleni,
pesem poj o prejšnjih dneh!
Kaj ti veš, kako je meni,
ko medlim na tujih tleh!

PASTIRSKO PISMO LJUBLJANSKEGA G. ŠKOFA DR. GREGORIJA ROZMANA ZA L. 1935.

Letos hitijo naše misli in želje drugemu evharističnemu kongresu nasproti, ki se ima vršiti v Ljubljani zadnje tri dni meseca junija. Kristusu v presvetem Rešnjem Telesu želimo pripraviti slovesno zmago-slavje. Toda Kristus hoče zmago-slavje obhajati predvsem v naših dušah. Svoje duše mu moramo izročiti, da v njih kakor v svojem kraljestvu gospoduje in zmaguje, ko bodo naše duše brez pridržka njegove, potem šele bomo vredni in sposobni, da mu priredimo tudi zunanje slavje, ki bo odsev naše notranje vere in ljubezni. Zato se moramo na kongres resno in primerno pripraviti. Letošnji postni čas uporabimo prav posebno v ta namen, da si poživimo in pomnožimo vero v skrivnost najsvetejšega Zakramenta. V ta namen premišljujmo, kako je Jezus zakrament svojega Rešnjega Telesa obljubil in postavil.

Zakrament presvetega Rešnjega Telesa je bila srčna zadeva Jezusova. Na to čudežno skrivnost je božji Učenik svoje apostole dolgo pripravljaj. Olajšati jim je hotel vero v njegovo skrivnostno bivanje pod podobo kruha in vina. Človek z razumom tega nikdar ne bo mogel popolnoma do-umeti, pač pa mora verovati v vsemogočnost božjo kateri ni nobena reč nemogoča, in pa v nepojmljivo veliko ljubezen božjo, ki presega vse meje človeške ljubezni.

Sv. Janez nam v šestem poglavju svojega evangelija popisuje, kako je Jezus v kafarnaumski shodnici napovedal ustanovitev najsvetejšega Zakramenta. Jezus je dobro vedel, da si nobeden izmed poslušalcev ne bo mogel misliti, kako jim bo mogel dati svoje meso jesti in svojo kri piti. Vedel je, da bodo njegovo napoved sprejeli samo tisti, ki imajo dovolj trdno vero v njegovo božjo vsemogočnost in modrost, ki so torej prepričani, da more Jezus uresničiti vse, kar napove in obljubi. Tako močno in trdno vero morajo imeti apostoli. Da jim pa vero dovolj utrdi, je storil pred napovedjo dva čudeža, ki jasno dokazujeta, da zmore Jezus tudi tak čudež, ki je potreben za zakrament njegovega Rešnjega Telesa. Oba čudeža pripoveduje sv. Janez v istem šestem poglavju.

Prvi čudež je pomnožitev kruhov v puščavi na vzhodni obali genezareškega jezera. Pet tisoč mož se je zbralo okrog Jezusa. Tako verno so ga poslušali, da so pozabili na vse drugo, še na jed. Ko pa se je zvečerilo in ljudje niso mogli več priti v oddaljene vasi in mesta, je nastalo mučno vprašanje, kje naj dobe te množice vsaj nekaj jesti, da ne omagajo. Izmed pettisočerih je imel le neki deček pet ječmenovih kruhov in dve ribi. In s tem naj bi se nasitili peteri tisoči! Jezus pa je kruh blagoslovil, ga razlomil in dal učencem, učenci pa množicam (Mt 14, 19). Vsak je dobil dovolj, da se je nasitil, in še je toliko ostalo, da so z ostanki napolnili dvanajst košev. Ni čuda, da so bile množice vse navdušene in so hotele Jezusa po sili vzeti, da bi ga postavili za kralja. Pa

to ni bil Jezusov namen. Kaj je hotel Jezus s tem čudežem doseči? Apostolom prav jasno in nedvoumno pokazati svojo vsëmogočnost. Kruh, ki ga je blagoslovil in razlomil, je dal apostolom, oni so ga delili ljudem, ki so v skupinah posedli po travi. Tako rekoč v rokah apostolov se je kruh pomnoževal. Niso razumeli, kako, a videli so in sami izkusili, da ga ni konca, da se lomi in deli neprestano, dokler ni vsak dobil, kolikor je hotel. Hlebec ječmenjaka, ki bi komaj zadostoval, da nasiti pet ljudi, je nasitil tisoč lačnih in še je preostajalo. Apostoli so to čudežno pomnoženje kruha doživeli tako resnično, da niso mogli nikdar niti najmanjše dvomiti o tem, saj se je čudež zgodil v njihovih rokah. Mogli in morali so verovati v neomejeno vsëmogočnost Jezusovo.

Skusimo Jezusa razumeti, kaj je hotel s tem čudežem. Ko bo po postavitvi zakramenta presvetega Rešnjega Telesa dal apostolom mašniško oblast, se bo kruh v rokah apostolov spreminjal v Jezusovo Telo. Tedaj apostoli ne bodo zapazili na kruhu nobene spremembe, ne bodo domeli, kako se navzlic videzu kruh vendar le spremeni v Jezusovo telo, — a verovali bodo. Ne bo jim težko verovati, ker se bodo spomnili, kako se je na Jezusovo besedo kruh pomnoževal v njihovih lastnih rokah. Verovali bodo lahko tudi to, da se Jezusovo Telo pod podobo kruha pomnožuje in je na skrivnosten način navzoče v vsaki posvečeni hostiji in vsakem njenem delu. S čudežno pomnožitvijo kruha je Jezus apostolom in nam olajšal vero v skrivnost svojega Rešnjega Telesa.

Še drug čudež je takrat storil Jezus:

Ko so se ljudje nasitili, je Jezus velel apostolom, da so stopili v edini čoln, ki je bil na tem bregu jezera, in se peljali na drugo stran, v Kafarnaum. Jezus pa se je sam umaknil na goro in tam noč premolil. Učenci so imeli težko nočno vožnjo, »morje se je namreč vzdigovalo, ker je pihal močan veter«. Ob jutranjem svitu (po Matejevem poročilu med 3. in 6. uro zjutraj) je prišel Jezus za njimi po vodi. Ko so v nejasni jutranji svetlobi videli hoditi človeško postavo po razburkanem valovju jezera, so se apostoli prestrašili, misleč, da vidijo prikazen. A Jezus jih je pomiril in rekel: »Jaz sem, ne bojte se!« Tako zelo so se razveselili Učenika, da Peter ni mogel počakati, da bi se Jezus približal čolnu, hotel mu je hiteti nasproti: »Gospod, če si ti, veli mi, naj grem k tebi po vodi.« In Gospod ga je poklical: »Pridi!« In še Peter je poskusil, da je voda njegovo telo nosila proti vsem naravnim zakonom težnosti. Kaj je hotel Jezus s tem novim čudežem dokazati? Da ima moč in oblast naravo svojega telesa tako spremeniti, da ni podvrženo naravnemu zakonu težnosti, pa še Petrovo telo je toliko spremenil. Če more torej to storiti s svojim umrljivim telesom, koliko bolj bo taka sprememba mogoča, ko bo njegovo telo pri vstajenju poveličano in poduhovljeno. Ko so apostoli ta novi čudež videli, so pač laže verovali, da more Jezus svoje poveličano in poduhovljeno Telo skriti tudi pod podobo majhnega kruhka, svete hostije.

Dopoldan naslednjega dne, ko so ljudske množice prišle za njim v Kafarnaum, jim je Jezus napovedal, da bo ustanovil

zakrament presvetega Rešnjega Telesa. Govoril jim je namreč o kruhu življenja, ki ga jim bo dal jesti ter je pristavil: »Kruh pa, ki ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta.« Nihče ni razumel, kako nam bo mogel Jezus svoje meso dati jesti. Judje so se začeli med seboj prepirati in se vpraševati: »Kako nam more ta dati svoje meso jesti?« Jezus je velel, da si ne morejo prav misliti, kako bo to izvršil. Ni jim pa še hotel razložiti, kako bo to svojo obljubo uresničil, zahteval je od njih, da verujejo v njegovo modrost in vsëmogočnost. Še podrobneje pa jim je povedal, kakšen pomen in namen ima njegovo meso kot hrana in njegova kri kot pijača za naše duše. »Resnično, resnično, povem vam: Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan. Zakaj moje meso je res jed in moja kri res pijača.«

Ko so ljudje te nedvoumne besede Jezusove slišali, so se mnogim zdele prehude, ker so si preveč surovo predstavljali, kako bo Jezus dal svoje meso v hrano. Rekli so: »Trda je ta beseda, kdo jo more poslušati?« Pustili so Jezusa in niso hoteli biti več njegovi učenci. Tudi apostoli so bili vsi presenečeni nad čudnimi besedami, ki so jih pravkar slišali. Tudi apostoli si niso mogli misliti, kako bo dal Jezusu svoje meso ljudem v hrano, svojo kri pa v pijačo. Tudi njim se je zdelo, da bi bilo naravnost neznosno in nečloveško, če bi morali jesti v kose razsekano Jezusovo telo in piti kri v obliki, kakor teče iz odprtih žil. A ker so prejšnji dan in ponoči doživeli dva velika čudeža in so spoznali Jezusovo božjo vsëmogočnost, niso niti najmanjše dvomili, da more Jezus svoje telo tako spremeniti in pomnožiti, da ga more vsakomur dati v hrano. Verovali so, da bo Jezus to svojo obljubo na najprimernejši način izpolnil, četudi niso vedeli, kako. Bržkone so apostoli zelo osuplo gledali, da jih je Jezus, ko so drugi učenci odhajali, vprašal: »Ali hočete oditi tudi vi?« Imeli pa so že dovolj trdno vero, da niso več dvomili, in je Simon Peter odgovoril namesto vseh: »Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš in mi verujemo in vemo, da si ti Kristus, Sin božji.«

Vse te dogodke so evangelisti zapisali zaradi tega, da tudi mi brez vsakega dvoma, trdno in zanesljivo verujemo, da nam Jezus v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa daje svoje meso v hrano in svojo kri v pijačo, da je ta presveti Zakrament obljubljeni kruh iz nebes, ki daje in ohranja našim dušam božje življenje ter nam pripravlja večno življenje. (Dalje prih.)

IZSELJENCI NAJ...

Pod tem nadpisom je priobčil v Amerikanskem Slovencu št. 72 z dne 12. aprila 1935 odlični slovenski pisatelj in rodoljub, župnik g. Trunk tale članek:

»Koncem junija bo v Ljubljani evhastičen shod in v zvezi s tem shodom tudi

sestane in posvetovanje za izseljence. Vrlo dobro in bogne daj da bi hotel ugovarjati ali omalovaževati. Vse, karkoli se stori za izseljence in v zvezi z izseljevanjem, je hvale vredno in važno. Imam pa neki pomislek. Oklic namreč pravi, da naj izseljenci sami izrazijo svoje želje glede stare domovine... Tudi prav, ako pridejo in izrazijo, ampak vsa stvar izgleda pač in bo tudi bolj osebna, torej odvisna od dobre volje posameznikov. Morda se da storiti mnogokaj osebnim potom, in tu bodo prišle v prvi vrsti duhovne potrebe v poštev, toda izseljeništvu v vsem obsegu je silno važna panoga v okviru državnega gospodarstva, da mora država s svojimi sredstvi in pripomočki vzeti izseljeniško vprašanje v svoje roke, ako se hoče res kaj izdatnega doseči. Privatna prizadevanja so O. K. in se nekaj stori, ampak le kaplja v morju.

Menda Italija najbolj poskrbi za izseljenice državnim in uradnim potom. Tu naj gre država in preštudira in ukrene, in če država kaj ukrene, bo tudi nekaj storjenega, kak zaseben shod ne zmore dosti, in če je shod, naj vpliva tak shod na merodajne kroge v državi, da se zganejo. Pravim in poudarim: Država naj... Ako ostane le pri tem: Izseljenci naj..., bomo ostali pri starem, in to nije ništa.»

Na ta članek je Družba sv. Rafaela reagirala in poslala temu listu pojasnilo, ki je slično izvajanjem članka v današnji številki »Rafaela« pod nadpisom »Prvi slovenski izseljenski kongres«.

Izvajanja g. župnika Trunka pa so jasen dokaz, kako potreben je izseljenski kongres, ki naj razčisti zlasti velevažno vprašanje: kaj »Izseljenci naj...« in kaj »Domovina naj...«. Če se enkrat to scisti, bi bil velik korak naprej narejen.

SV. CITA,

zavetnica in vzor krščanskih poslov.

Usoda premnogih slovenskih deklet v tujini je, iskati si kruha kot služkinje po mestih. S 14. letom že odhajajo v Pariz, Lille in druga mesto. Malo pripravljene za to novo nevarno življenje nastopajo pot. Kaka jim bo usoda? Bodo-li ohranile poštenost, njihov največji zaklad?

Sv. Cita je davno pred njimi hodila isto pot. Njeno življenje naj vam, slovenska dekleta, pokaže, kako je treba služiti ljudem, da se služi pred vsem Bogu, kar je glavna naloga in edini pravi zmisel človeškega življenja.

Pridna hči dobre, pametne matere.

Srečen otrok, ki ima dobre starše. Oni ga najbolje pripravijo za življenje. Brez te domače šole je vsaka druga pomanjkljiva. To srečo je imela sv. Cita, rojena v 13. stoletju v Gornji Italiji. Oče in mati sta jo od mladih nog učila vsega lepega. Njena mati je vedela, kaj čaka njeno hčerko, ko odraste, da bo morala služiti, zato jo je navajala k delu, k potrpljenju, k ubogljivosti. Sami revni, so jo preprostosti vadili, da bi ji življenje pozneje ne bilo pretežko. Oče ji je večkrat rekel: »Če pride kaj težkega, potrpi in ne pritožuj se, tako je volja božja.«

Mlada Cita gre v službo.

Hitro so potekla Citi vesela, brezskrbna otroška leta. Nekega dne jo pokliče oče in ji pravi: »Draga hčerka, veš, da nas je dosti pri hiši, in da midva z materjo, ki je bolehnata, težko preživljava družino. Božja volja je, da si greš sama služiti kruha. Ne pozabi, kar sva te lepega naučila, bodi pridna za delo, ubogaj, potrpi. Predvsem pa ne pozabi na Boga! On te ne bo pozabil, če ti ne boš nanj.«

Nekaj dni nato stopa mlada, preprosta deklica s culico v roki in z dobrimi nauki v srcu v bližnje mesto Luka. Tam stopi v službo pri bogatem trgovcu. Bil je sicer dober človek, a silno nagle jeze in razdražljiv. Kdor je služil kedaj takemu gospodarju, ve, da je treba dosti potrpeti. Cita je bila na vse to dobro pripravljena.

Nadvse marljiva za delo, ubogljiva in potrpežljiva se brž prikupi gospodarju in gospodinji. Oba jo visoko čislata. Manj se prikupi drugim poslom pri hiši, ki niso imeli njenih lepih lastnosti in se noče z njimi pajdašiti. Začno jo sovražiti in obfekovati pri gospodarju. Ta res nekaj časa verjame lažnjivim besedam in jako trdo z njo postopa. Sam Bog ve, kaj trpi. Nikomur ne potoži. Kmalu se gospodar prepriča, da jo le iz sovraštva obrekujejo in od tedaj jo še bolj spoštuje.

Nikoli v življenju ni iskala druge družbe. Ostala je v hiši do smrti. Živel in umrla je kot uboga služkinja.

Kako se je posvetila.

Poleg zvestega marljivega dela ljubi Cita zlasti molitev. Niso ji branili v cerkev. Videli so, da bo s pridnostjo vse delo nadomestila. Stopi v III. red sv. Frančiška in si prizadeva natanko izpolnjevati pravila. Za dekleta po mestih je neobhodno potrebno, da se oklenejo kake svoje krščanske organizacije kot so Marijine družbe, patronaže itd. Prepuščene samim sebi zaidejo le prevečkrat na slaba pota.

Velika je njena ljubezen do revežev. Kar le more, jim podari. Rada gre revnim otrokom za botro in potem po materinsko zanje skrbi. Sama je okušala revščino, zato jo lajša, kjer more.

Posebno skrb ima za domače otroke. Kot bi bila njihova mati, jih uči lepega krščanskega življenja.

Njeno sveto življenje povelja Bog s čudeži. Sv. Cerkev jo prišteje med svetnike in pozida ubogi služkinji veličastno cerkev. Stoletja so minula, revna nekdanja služkinja ni pozabljena. Se še časti, vam, slovenska dekleta, v zgled in spodbudo, da jo posnemate.

IZSELJENSKE NOVICE.

Znižana vožnja za udeležence evharističnega in izseljenskega kongresa v Ljubljani. Ministrstvo za socialno politiko, odsek za zaščito izseljencev, je razposlalo vsem izsel. komisarjem in konzulom zapadne Evrope sledečo okrožnico:

Ministrstvo Socialne Politike
in Narodnega Zdravlja
Otssek za zaščito iseljenika
St. br. 19447. Beograd, 30. aprila 1935.

Predmet: Kongres iseljenika u Ljubljani, železničke povlastice.

Izselj. Izaslanstvima: Diseldorf, Briselj, Pariz. Kraljevskim konzulatima: Mec, Lil, Herlen.

Po predlogu ovog Ministrtva Generalna direkcija državnih železnica uputila je direkcijama drž.

železnica u Beogradu, Zagrebu, Ljubljani, Subotici i Sarajevu pod G. d. br. 39.228/35 od 1. aprila o. g. sledeći raspis:

»Za jugoslovanske iseljenike iz Belgije, Holandije, Francije i Nemačke, odobrena je povlastica od 75% normalne vozne cene u odlasku i povratku.

Iseljenici će na osnovu objave izdate od strane naših konzularnih vlasti u Belgiji, Holandiji, Francuskoj i Nemačkoj, kupiti voznu kartu od pograničnog prelaza do mesta stanovanja i od mesta stanovanja do pograničnog prelaza.

Objava važi za kupovanje vozne karte samo jedanput u odlasku i jedanput u povratku u vremenu važnosti povlastice od 27. juna do 18. jula o. g. zaključno.

Pomenute povlastice odobrene su za naše iseljenike koji će učestvovati na euharističkom kongresu koji će se održati u Ljubljani krajem meseca juna o. g.

Kako bi se iseljenici mogli koristiti povlašćenom vožnjom, potrebno je da budu, shodno prednjem raspisu, snabdeveni »objavama« koje će im izdati naše diplomatsko-konzularno predstavništvo i u kojima treba da bude navedeno ime i prezime iseljenika, kao i da ima pravo na 75% povlasticu na našim železnicama na osnovu rešenja Generalne direkcije državnih železnica G. d. br. 39228/35 od 1. aprila 1935 god.

Istovremeno potrebno je skrenuti pažnju zainteresovanima na određeni rok povlastice.

Dr. F. Aranicki, s. r.

Iseljeničkom nadzorniku

Ljubljana.

Znanja radi i na obaveštenje predsednika družbe sv. Rafaela g. P. K. Zakrajšeka.

Po naredbi ministra

Šef otseka za zaštitu iseljenika

Dr. F. Aranicki, s. r.

Slovenska dekleta za Anglijo.

Izseljenski oddelek ministrstva za socialno politiko je sporočil, da bi slovenska dekleta dobile dobre službe na Angleškem. Posredovalna pisarna »Woman's Exchange« iz Londona bi skrbela, da dekleta dobe takoj službe. Tudi za pot v Anglijo bi jim ta posredovalnica poskrbela potreben denar, oziroma potne stroške, katere bi morala potem dekleta vsaki mesec vračati, dokler bi jih ne plačale nazaj.

Katera dekleta bi hotela oditi tja, naj se priglasijo pri Družbi sv. Rafaela. Sporoče naj: točni naslov, rojstni kraj, rojstni dan, državljanstvo, katere jezike znajo, kakšno službo žele (kuharica, služkinja, hišna, postrežnica), ali ji starši dovolijo, ali ima denar za vožnjo. Priložiti treba sliko.

Na to priliko opozarjamo zlasti dekleta, ki so že v službah po raznih mestih zapadne Evrope.

Iz Brazilije, države Pernambuco, mesto Recifa, smo prejeli zelo zanimivo pismo prečastitega g. P. Josipa Šiške, ki dela v vinogradu Gospodovem v Colegio Salesiano S. Coracao. Za danes se prav lepo zahvaljujemo za to poročilo, posebno pa za besedilo molitvice h Kraljici Slovenije.

Zaželjeni zemljevid naše slovenske domovine smo že odposlali.

Ponovno opozarjamo vse udeležence evharističnega kongresa, da si o pravem času poskrbe prenočišča v Ljubljani za čas evh. kongresa. Takrat bo tolik naval, da bo le majhen del udeležencev mogel dobiti prenočišča po hotelih.

Našim zvezam.

Ker je »Iz. Vestnik Rafael« tudi uradno glasilo kat. zvez naših društev, zato bo prinašal v vsaki številki adresar zvezinih odbornikov. Vsakega pol leta pa še odresar vseh odbornikov vseh posameznih društev.

Tak adresar bi bila reklama za zveze.

Tako delajo ameriške zveze »Jednote«.

Prosimo tajnike zvez, naj nam za prihodnjo številko sporoče imena odbornikov in njih stanovanje. Za mesec julij pa adresar odbornikov vseh posameznih podrejenih društev.

Za glasilo!

Ali bi ne mogle naše zveze skleniti, da je »Iz. Vestnik Rafael« njih uradno glasilo in ga mora vsak član imeti in se naročnino plačuje mesečno skupaj z društvenimi prispevki?

Ameriške »Jednote« imajo tako urejeno. Zakaj bi zapadna Evropa tega ne vpeljala? Glasilo je tako zagotovljen obstoj.

Nekaj naročnikov nam je nasvetovalo, da bi vpeljali dvojno naročnino. Naročnik v tujini, ki hoče list dobiti na dom po pošti, naj plača snaj toliko več, kolikor stane poštnina več. Naj se društva o tem predlogu posvetujejo na svojih sestankih in nam povedo svoje misli.

Za glasilo!

Oglasi v listu so njegova najuspešnejša podpora. Čim več oglasov, tem večji bo list. »Izselj. Vestnik Rafael« kot oglasno sredstvo pa nima veliko možnosti dobiti oglasov v domovini, pač pa toliko več po raznih naselbinah, kjer bi razni trgovci radi oglašali svoje trgovine našim ljudem. Toda iz domovine se to ne da doseči, temveč le s pomočjo naših rojakov. Zato lepo prosimo zlasti odbornike naših društev, da nam pomagajo vsak v svoji naselbini zbirati oglase ondetnih trgovcev. Cene oglasov bi lahko izvedeli pri ondetnih mesečnikih ali tednikih, ker bi mi računali iste kakor jih imajo ti. Lepo prosimo!

Tudi posamezni naš prijatelj nam pri tem lahko pomaga. Zelo mu bomo hvaležni!

Merlebach. Ker se izseljenskega kongresa v Ljubljani ne bom mogel osebno udeležiti, zato stavljam pismeno sledeče predloge: 1. da Jugoslavija odpusti toliko % inozemcem, zaposlenih v Jugoslaviji, kolikor so druge države odpustile naših delavcev; 2. da se kr. poslanstvo v Metz (morda mislite konzulat, ker tu ni poslanstva — op. ured.) u k i n e. Mesto tega se pa pošlje v Merlebach še enega slovenskega duhovnika, ker bo na ta način imela država več kot polovico manj stroškov. Ta duhovnik bi pa lahko vzgajal jugoslovanske izseljence versko, narodno, kulturno in moralno (in opravljal tudi posle konzula); 3. da se v slučaju vrnitve izseljencev v domovino na zahtevo takoj izplača ves denar, ki ga je iz tujine pošiljal v hranilnice v domovino, da si nakupi potrebni stvari; 4. da se invalidnina, pokojnina in starostno zavarovanje redno pošilja domov onim izseljencem, ki so se že ali se bodo vrnili v domovino; 5. da se preskrbi jugoslovanskim izseljencem v Franciji vse one pravice, ki jih uživajo državljani drugih držav, n. pr. brezposelno podporo i. dr.; 6. da nam Francija omogoči šolanje tudi v višjih šolah, o čemer sem slišal, da je bilo ukinjeno; 7. delovanje Družbe sv. Rafaela v Ljubljani je za nas izseljence toliko važnosti, da bi brez nje ne mogli več shajati. Zato naj jo država podpira denarno in moralno tako, da bo njen obstoj in njeno delovanje zasigurano. — Jug. izseljenec, Merlebach.

Za izseljenski kongres predlagam, da naj naša država pošilja v tujino za izseljenske »izaslanike« zlasti v kraje, kakršna je Francija, kjer tvorimo Slovenci pretežni del jugoslovanskega izseljenstva, samo duhovnike. Na ta način prihrani država ogromne vsote, katere sedaj izdaje po nepotrebem, obenem bi pa dobile naše naselbine še svoje duhovnike. Izseljenci se v vseh zadevah, katere imajo na konzulatih ali pri državi, itak obračajo najprej na svoje izseljenske duhovnike. — A. K.

O NAŠIH PO SVETU.

BELGIJA.

Eysden Ste. Barbe.

Nedavno sta nas ponovnokrat posetila g. Djordjević, specialni izseljeniški izaslanik v Brislu, ter g. Spahić, izselj. izaslanik istotam. Njihov namen je bil, da obiščeta naše jugosl. delavstvo, proučita njegovo socialno stanje in se z delavci osebno seznanita.

Učitelj g. Štoviček je sklical društvene odbore iz Eysdena in ostalih kolonij k sestanku, katerega so se povečini udeležili vsi in še mnogo članstva. Oba obiskovalca sta bila prav pristržno pozdravljena po društvenih predsednikih, ki so bili res vzradoščeni nad tako prijetnim obiskom.

Poleg vseh pristrčnih medsebojnih razgovorov je g. Štoviček izselj. izaslanik s pristrčnimi besedami pozdravil vse navzočne, poudarjal je, da mu je v prijetno dolžnost izreči pohvalo vsem jugosl. izselj. Slovincem, ki niso le dobri in iskreni patrioti naše mile domovine, temveč tudi najsposobnejši organizatorji podpornih društev, od vseh Jugoslovancev izseljencev v Belgiji. Koncem svojih izvajanj pa je opozoril naše delavstvo na majhno njihovo napako. Čudil se je namreč, kako je le moglo, da se tako dobri, zavedni in složni Slovenci cepijo

v razna društva, ko jim je vsem isti namen — to je vsi so delavci iste stroke, se medsebojno podpirajo, prirejajo veselice, dramske predstave, koncerte, v prid podpore in stremijo za kulturno povzdigo — in to tako v eni sami koloniji. Predlagal je zato, da bi se vsa društva zedinila v eno samo društvo in tvorilo tako: »Kolonijo Jugosl. delavcev v Eysdenu.« Tako tudi po vseh kolonijah! Naglašal je tudi, da bi to bilo toliko koristnejše zanje že zato, ker bo tako združeno društvo člansko močnejše, podporna blagajna večja, prireditve bodo bolj obiskane itd. itd. Taka združitev pa je osobito te važnosti, da bi tako celotno povečano društvo uživalo pri oblastih večji ugled, bilo bi reprezentivnejše ter bi si lažje moglo doseči svoje želje, ki pripadajo delavstvu. Tudi domače oblasti bi z večjim zanimanjem delovale s tako številčno reprezentanco, ki pa je danes raztresena po vseh društvih — povrhu pa je še dvakrat toliko delavstva nevlčanjenega. Večja sila vedno lažje pridobiva, kot obratno!

Svoj precej obširen govor je g. Djordjević zaključil z besedami: »Zaupajte Vašemu učitelju g. Štovičku, ki je z dušo Vaš soboritelj, ki Vam vsem neumorno pomaga, kar dokazujejo njegovi dopisi, prošnje, ki jih za Vas pošilja na poslanstvo, kjer si je pridobil popolno zaupanje in priznanje za svoje delo. On Vam bo v vsem pomagal nadalje, tako tudi da dosežete sporazum, da se Vam bo mogoče združiti v eno društvo. Jaz pa Vam obljubim, da bom storil za Vas vse, kar je sploh mogoče storiti in bom gledal, da se društvo gmotno, socialno in kulturno kar največje podpore od strani poslanstva in od jugosl. merodajnih oblasti.«

Na drugem sestanku se je razgovor o tem predmetu nadaljeval. — Ker pa ni prišlo do definitivnega sklepa o združitvi društev v eno društvo, je bil stavljen slednjič tale predlog: Vsa jugosl. društva naj ostanejo avtonomna — pač pa se naj predsedniki združijo in tvorijo tako zvezo jugosl. društev v Eysdenu, kjer bi naj bili zedinjeni vsi predsedniki jugosl. društev iz vseh krajev v Limbourgu in bi jim bil tajnik učitelj g. Štoviček.

Pozneje se je ta predlog na poslanstvu akceptiral. Učitelju g. Štovičku je dana naloga, da to centralizacijo izvede. Upati je, da v najkrajšem času pridemo do Zveze jugosl. društev s sedežem v Eysdenu, kjer bo prevzel upravne posle naš učitelj g. Štoviček.

Prijave za Evharistični kongres v Ljubljani.

Kdor misli potovati v Jugoslavijo z izletniškim vlakom, ki odhaja 27. junija t. l., naj se nemudoma javi g. učitelju Štovičku v Eysdenu, Av. des Marronniers, 29. S seboj naj prinese pasport, ki mora biti v popolnem redu, ali pa ga naj preda g. Štovičku, da ga da urediti na poslanstvu v Brislu. Prijave se vrše do 30. maja. Kar se tiče dopustov na šarbonazah, je že g. učitelj Štoviček zaprosil naše izselj. izaslanstvo, da vloži tozadevne prošnje na posamezne šarbonaze, da se jugosl. delavcem, ki delajo na šarbonazah v Eysdenu, Watersaju, Zwartbergu, Winterslagu in Serraingu, ki bi zaprosili za dopust, dá dopust, ne da bi bili ob povratku iz Jugoslavije oškodovani za svoj položaj na delu ali plači. Skratka: vse informacije dobite pri učitelju g. Štovičku.

Sprememba učiteljevega stanovanja.

Sporočam vsem Jugoslovanom, da sem se preselil v drugo stanovanje, kjer je moja pisarna ter knjižnica. Novi moj naslov se glasi: Štoviček Svatoptuk inst. jugoslave Eysden-Ste. Barbe 29, Av. des Marronniers 29.

Prireditve:

»Jugosl. pevsko društvo Zvon« v Eysdenu priredi sredi tega meseca veseloigro »Lumpacij vagnbund«. Vsi Jugoslovani iz Eysdena in ostalih kolonij ste vabljeni, da se igre udeležite, katera vam bo nudila polno smeja — in med odmori boste čuli pa še naše znane Zvonaše. Vabljeni boste z letaki, kjer bo določen program in čas prireditve.

Slovensko podpor. društvo sv. Barbare v Winterslagu priredi na Binkoštni ponedeljek svojo dramsko predstavo, kamor boste pač vsi Jugoslovani prišli! Saj poznate naše Winterslaščane, ki so takorekoč najpopolnejši igralci-diletanti v naši bližnji sosesčini. Pridite gotovo vsi!

Jugosl. društvo sv. Barbare v Eysdenu bo začetkom junija uprizorilo Nušičevo komedijo »Nadavni človek«. Zreli igralci zahtevajo — zrele udeležbe! Kadar prejmete vabila, pridite vsi gotovo!

Sestanek v Serraingu.

Na Vel. nedeljo se je vršil sestanek naših jugosl. delavcev v Serraingu v svrhu ustanovitve, ozir. preureditve društva »Jedinstva« v »Kolonijo Jugosl. radnika« v Serraingu. Na ta sestanek je kralj, poslanstvo povabilo tudi učitelja g. Štovička in vse gg. predsednike jugosl. društev v Eysdenu kot goste. Udeležili smo se vsi tega sestanka, izvzemi enega predsednika, ki je želel biti na ta praznik pri svoji družini.

Sestanek se je vršil v dvorani velikega hotela v Serraingu, kjer se je zbralo okrog 500 Jugoslovenov. Na ta sestanek so prispele tudi gospodje iz poslanstva. — Med njimi nam najbolj znana g. Djordjević in g. Spahić. Vrstili so se razni govori in pogovori. Potek vsega je bil sijajen in veličasten, ki se je končal z definitivno, da se ustanovi »Kolonija jugosl. radnika v Serraingu«. Izvoljen je bil odbor, ki bo takoj pričel z delovanjem.

Na popoldanskem ožjem sestanku je imel daljši bodrilni in patriotični* govor tudi g. učitelj Štoviček. Nato so govorili še predsedniki jugosl. društev iz Eysdena, želeč novemu društvu polnega razmaha, nakar smo se v petju vsi razšli na svoje domove.

Opomba Družbe sv. Rafaela. Kakor Družba sv. Rafaela take-le sestanke odobrava in priporoča, tako pa je tudi mnenja, da je bila velikonočna nedelja jako neprimeren dan za tako zborovanje. Božič in Velika noč sta največja slovenska verska praznika. V domovini se niti najbližnji sorodniki in sosedje ne obiskujejo, temveč ju preživljajo vse družine doma v ožjem domačem družinskem krogu. Še vsi člani družine, ki so z doma, če le malo morejo, pohite za ta dva praznika domov, da ju prežive s svojimi domačini v tistem veselju in obnove z njimi sladke vezi družinske ljubezni. Tudi v Franciji se je za ta dan sklical tak shod, pa — kakor čitate — naselbine proti temu opravičeno protestirajo. Božič in Velika noč sta tudi družinska praznika, ki naj celita rane, katere zadaje moderni čas družinskemu življenju vsepovsodi. Zato vsi, ki vodite naše izseljence na tujem, ne pomagajte razbijati družinskega življenja izseljencev, ki gre itak skozi veliko krizo, temveč pomagajte, da se utrdi in okrepi. Srečno družinsko življenje po družinah je glavna podlaga splošne sreče in splošne zadovoljnosti. Pa brez zamere. U r e d n i k.

FRANCIJA.

Potovanje na evharistični kongres.

Za evharistični kongres vlada med izseljenci veliko zanimanje. Marsikdo bi ga rad videl z lastnimi očmi, pa seveda vsem ne bo mogoče. Zeleti pa je, da bi jih bilo čimveč na kongresu. Gotovo ne bo nikomur žal, ker bo veličastnost kongresa zapustil v vseh udeležencih nepozaben vtis. Po drugi strani bo pa najbrže letos zadnje večje potovanje v domovino. Treba je izrabiti priliko, zakaj vsak bo prihranil na stroških več kakor polovico.

Prijaviti se je treba vsaj do 1. junija. Prijave pošljite na naslov: Švelc Anton, aumonier yougoslave, Aumetz, Moselle ali pa (to velja za Merlebach in okolico) na naslov: Grims Stanislav, aumonier yougoslave, Merlebach, Moselle.

Obenem je treba poslati:

1. Dve fotografiji za vsakega udeleženca, ki sta potrebni za skupni jugoslovanski potni list. Slovenci iz Italije morajo imeti potni list vsak zase.

2. Congé du patron = dopust od delodajalca. Ker po večini delajo po rudnikih, se bo treba oglasiti v rudniški pisarni in prositi za dopust od 23. junija do 10. julija. Podpis mora županstvo potrditi (legalizirati). Tega ne pozabiti. Te liste bo potem eden od zgoraj omenjenih duhovnikov nesel na pristojen urad (Bureau de placement), ki bo za vsakega izdalo posebno karto (Lettre du rappel). Na podlagi te karte potem prefektura izda vizum tudi za povratek v Francijo.

3. Obenem s prijavo pa je treba poslati fr. 360 (tristo šestdeset). S tem bo plačana vožnja od Metza do Jesenic in vsi stroški za potrebne dokumente in vizume. Stroški so preračunani za slučaj, da bo vsaj do 100 udeležencev. Upamo, da se jih bo toliko zbralo. Če bi se glede cene kaj spremenilo, bo vsak pravočasno obveščen. Upajmo pa, da se jih bo toliko oglasilo, da ne bo treba nič izpreminjati.

Odidemo iz Metza dne 24. junija ob 13'07. Prihajemo se v Ljubljano drugi dan ob 8'47.

Vrnemo se iz Ljubljane dne 8. julija ob 10. in pridemo v Metz drugi dan ob 7.50.

Če bi se vozni red kaj spremenil, bo vsak pravočasno obveščen. Dnevi, kdaj odpotujemo in kdaj se vrnemo, pa ostanejo neizpremenjeni. Vozni listek z navodili dobi vsak v priporočenem pismu nekaj dni prej, predno odpotujemo.

Po obljubah, ki so bile z merodajne strani dane Rafaelovi družbi, bo vožnja od Jezenic do Ljubljane zastoj, drugod pa 75% popusta. Domov odidemo že pred kongresom zato, da bo vsak doma že oddal, kar misli vzeti s seboj, in da si bo utešil željo, videti čimprej svoje domače kraje in ljudi. Kongresa naj se po možnosti vsak udeleži, najbolje vse tri dni, ker se ne bo kesal. Gotovo pa nobenega ne sme manjkati na izseljenskem kongresu, ki bo 1. julija.

Društva naj mislijo na to, da izmed udeležencev kongresa dobijo zanesljivega človeka, ki bo pripravljen nesti na kongres tudi društveno zastavo. Gotovo si lahko vsako društvo šteje v čast, če bo tudi društvena zastava kot simbol njih samih na tako lepi verski prireditvi kakor je evharistični kongres.

Ko je bilo to oznanilo že tiskano, smo dobili sporočilo od g. Švelca, da se bo red nekoliko spremenil, kar se bo potem, okrožnic posebej naznanilo vsem naselbinam.

Lepa slovenska navada je, da se držimo na veliko nedeljo doma. Te lepe navade bi se morali držati tudi katoliški Slovenci v tujini. Kdor pa se sam tega noče držati, naj bi bil vsaj toliko takten, da ne bi ta dan izvajal naših ljudi drugam in jih s tem izpostavljaval nevarnosti, da ne zadoste svojim verskim dolžnostim. Tudi drugod so se od gotove strani že večkrat ovirali naši ljudje, da niso mogli opraviti svojih nedeljskih pobožnosti. Zelimo, da bi se to ne ponavljalo več, sicer bomo prisiljeni jasneje izpregovoriti in protestirati na pristojnih mestih.

Tucquegnieux Marine. Kakor smo upali in napovedali v eni zadnjih števil »Rafaela«, tako se je tudi zgodilo. Pred velikonočnimi prazniki nas je obiskal novi izseljenski duhovnik iz Merlebacha g. Grims in nam dal priliko, da smo opravili sveto spoved. Hvala mu! — Velikonoč smo lepo praznovali. Le malo jih je bilo, ki se niso ta dan udeležili službe božje. Petje čistiljivih velikonočnih pesmi ob spremljevanju harmonija in štirih violin je slovesnost še bolj povzdignilo in le prehitro je minula sv. maša. — Marinsko društvo je priredilo na cvetno nedeljo tekmo v kegljanju. Zadnji čas je moralo izdati društvo precej podpor, tako da se je blagajna nekoliko izpraznila, kegljanje pa jo je spravilo še na višjo stopnjo, kot je bila prej. Zapisali smo že, da je naše društvo edino jugoslovansko podporo društvo v Franciji, ki plačuje za slučaj bolezn 5 frs, za slučaj poškodbe pa 2 frs 50 c dnevne podpore in to za mesečno članarino 5 frs 50 c. Poleg tega pa nakloni še marsikatero izredno podporo. Ako pri vsem tem društvena blagajna vedno raste, se ne moremo otresti mnenja, da društvo spremlja poseben blagoslov božji.

Bruay-en-Artois.

Naš oder. Dne 14. aprila so vprizorili naši igralci lepo Meškovo igro: Henrik, gobavi vitez. Bila je prav primerna za resni postni čas. Mislim, da bi bil sam gospod pisatelj vesel, ko bi videl tu v tujini tako lepo podano svoje delo. Glavne vloge so bile v najboljših rokah, Henrik in uboga sirota sta zlasti izvalila gledalcem obilo solza. Med predstavo je bil vzoren red in mir, kar ni pri vsaki igri. Dober nauk, da znajo naši ljudje ceniti tudi resne igre, ako so lepo igrane in ne samo kake prazne šaloigre, ki so zlasti pogoste na naših odrih. K uspehu so pripomogle veliko tudi primerne obleke. Društvo je imeli sicer večje stroške, a se je izplačalo. Upamo, da bomo še večkrat tako zadovoljni odšli od predstave, kot smo šli to pot. Hvala režiserju in vsem, ki so se trudili, da so nam priredili ta lepi večer.

Šmarnice. Tudi letos se zbiramo večer za večerom pri Šmarnicah. Imamo jih kar v slovenski šoli, kjer napravijo članice rožnenske bratovščine lep Marijin oltarček. Pri teh pristrčnih pobožnostih, ko se oglase pete litanije Matere božje in Marijine pesmi, kar pozabimo za trenutek, da smo daleč na tujem. Posebno veselje ima še mladina, ki se kaj hitro nauči domačega jezika.

Delavske razmere. Začeli so dajati nove karte, ki veljajo zaenkrat za pol leta in ne kot poprej, ki so jih vedno dajali, za dve leti. Čež pol leta bo treba najbrže zopet predložiti potrdilo delo-

dajalca, da jih bodo podaljšali. S tem se bodo stroški pomnožili in nastale nove sitnosti, in kar je najbolj neprijetno, živimo v stalni negotovosti.

Vendin le Vieil. P. de C.

Lepi velikonočni prazniki. Iz naše kolonije se malokedaj oglasimo. Pa nas ni tako malo. Čez petdeset družin z 250 člani je že kar mala župnija. Ta utis smo imeli vsaj o letošnji Veliki noči, ko smo imeli svojo slovesno službo božjo. Bila je obiskana kot še nobeno leto poprej. Slovesnost so še povzdignili cerkveni pevci iz Liévin-a, ki so nas razveselili z lepimi velikonočnimi pesmami. — Težave imamo kot drugod po naših kolonijah. Trdo je delo rudarsko, večkrat praznujemo, lepi časi so minuli. Marsikomu pride želja, da bi se vrnil v domovino, ako bi le vedel, da mu je zagotovljen košček kruha.

Posvečenje. O Veliki noči se je posvetila presv. Srcu družina Kobale. Tako imamo v koloniji tri posvečene družine. Mislite tudi drugi na to. Ne bo vam žal, če si izvolite Boga za gospodarja in kralja v svojih družinah. Našli boste moč v življenju in smrti. K posvetitvi so bili povabljeni tudi pevci, ki so zapeli več primernih pesmi. Vsi ti se zahvaljujejo gostoljubni družini, pri kateri so prebili več lepih ur ob velikonočnih dobrotah.

Merlebach. Nekako tako, kot v dragi domovini, smo tudi tukaj z veseljem pozdravili prvi maj. Dočim smo pretekli mesec imeli neprestano vetrovno, spremenljivo vreme, nas pa sedaj že štiri dni grejejo topli sončni žarki. Po teh žarkih so hrepeneli posebno naši bolniki. Niso jih vsi dočakali. Dne 20. aprila smo spremili na zadnji poti rojaka g. Jožefa Šklander, kateremu je jetika izsesala vse moči. Dva dni pozneje smo položili v grob dobro mater Secebokli Terezijo iz kolonije Jeanne d'Arc. Oba bolnika sta bila večkrat prevedena, najprej od domačih gg. duhovnikov, nato še od slovenskega izseljenskega duhovnika. Rajnima želimo večni mir, žalujočima družinama pa naše iskreno soznanje! — V ostalem so velikonočni prazniki prinesli našim rojakom precej veselja, blagoslov velikonočnih jedi, slovesno Vstajenje na Veliko noč, teden pozneje slovesno sv. obhajilo otrok. Tudi pri sv. zakramentih je bilo te dni precej rojakov. Poлагoma bomo že pokazali tudi drugim narodom, da se je tudi v nas vzbudilo novo življenje. Rojaki pridno kupujejo slovenske mašne knjžice. Le vztrajno naprej, v vsako družino za vse člane, ki znajo brati, slovenske mašne knjžice! — Tudi naša cerkvena v Merlebachu je sedaj mnogo lepša. Dobri verni rojaki so nakupili lepih rož, med tednom krasijo okna našega izseljenskega duhovnika, v soboto pa jih pridna dekleta odnesejo v cerkev, da je vsaj malo podobna našim lepim okrašenim oltarjem v domovini. — Vsako nedeljo v majniku imamo tudi tu »šmarnice« ob 6. uri popoldne. — Mnogo majniškega lepega razpoloženja vam želi — rojak.

Merlebach. Vsak narod ljubi svoje stare navede in običaje. Tako smo tudi mi slovenski izseljenci ohranili, kolikor je mogoče, našo vero in običaje. Na veliki petek je bilo bolj žalostno vreme in smo bili v skrbeh, da bomo imeli deževne praznike. Toda zdi se, da je tudi narava hotela žalovati za umrlim Zveličarjem. Zvečer ob šestih je pridigal g. Švelc iz Aumetza. Po pridigi smo imeli litanije presv. imena Jezusovega in nato spovedovanje. V soboto zjutraj je bilo zopet spovedovanje in ob 8. uri smo imeli blagoslov ognja, sveče in vode s sv. mašo s skupnim sv. obhajilom. Vreme je bilo krasno in toplo kakor da bi solnce hotelo obsevati Zveličarjev grob. Popoldne ob treh smo imeli blagoslov velikonočnih jedi in slovesno pritrkavanje. Slišali smo tudi krasne molitve v slovenskem jeziku. Nad vse slovesno smo pa letos zopet obhajali vstajenje. Ker so imeli Poljaki ob pol šestih, smo imeli mi ob 8. uri zjutraj s sledečim sporedom: Križ, polovica moških, godba slovenskega podpornega društva »Edinost«, druga polovica moških, cerkveni pevski zbor Merlebach, šolski dečki, tri cerkvene zastave, katere so nosile deklice v belih oblekah, mnogo deklic s palmovimi vejicami v belih oblekah, Kip Zveličarja, ki so ga nosile štiri odrasle deklice v belih oblekah in s pajčolanom. Zveličarjev kip so kupili lansko leto naš bivši duhovnik g. Skebe in Alojz in Marija Moltara. Ko je g. Skebe odšel za vedno domov, sta mu plačala še drugo polovico in tako je sedaj njuna last. Nato je šlo deset ministrantov s svečami, zvoncem in kadilom, sv. Rešnje Telo, šolske deklice, slovensko pevsko društvo »Zvon« Jeanne d'Arc, nato ženske. Med procesijo je igrala godba,

pevska zhora sta pela znamenoma velikonočne pesmi in v zvoniku so veselo pritrkavali. K vstajenju so prišli rojaki iz sosednih kolonij z avtobusom, s kolesi ali peš. Procesije so se udeležila z zastavami vsa slovenska društva. Društvo sv. Barbare Freyning Merlebach, slovensko podporno društvo »Edinost« Freyning Merlebach, Društvo sv. Barbare Creutzwald, društvo »Edinost« Špitel in društvo »Edinost« Štiring. Brez se je udeležil procesije tudi »Savez Jugoslovanskih radnika kraljevič Andrej« in člani pevskega društva »Triglav«. Domačini so gledali z zanimanjem procesijo in poklekovali z vsem spoštovanjem pred sv. Rešnjim Telesom. Po procesiji smo zapeli zahvalno pesem. Nato je bila slovesna sv. maša s krasno in pomenljivo pridigo, primerno za rudarski stan. Za okras cerkve so prinesle Slovenke mnogo lepih rož, spletle vence iz suhih rož in zopet druge so spletle vence iz smrečja in bršljana. Pozabili smo vso našo bol in se veselili tako lepih praznikov. Pozna se, da imamo med nami duhovnika, ki ima vnmemo, veselje in ljubezen do nas in presv. Evharistije. Na vse misli in na vse se razume. Kako bi mi izseljenci imeli žalostne velikonočne praznike, če bi ne imeli našega slovenskega duhovnika? Ne imeli bi toliko velikonočnega veselja, sreče in blagoslova. Lepo je bilo velikonočno vstajenje in še lepše bi bilo, če bi vsi Slovenci opravili velikonočno dolžnost, ker tedaj bi bilo vstajenje tudi v naših dušah. — Rojaka k.

Aumetz.

Letos menda ni bilo nikogar, ki ga ne bi v tem deževnem vremenu obiskala bolezen. Hodila je okrog ko stekel pes in je popadala vse brez razlike, otroke in odrasle. Niso ji pa rekli stekel pes, ampak imenovali so jo hripa. Zlasti je divjala med delavci, kjer najde na njihovih od dima in železnega prahu oslabilih pljučih obilo hrane. Tovarša Veharja in Puelja so morali zapeljati v bolnico, tako je bilo hudo. Mislija sta že kupiti vozni listek za na oni svet, pa ker je kriza in ni denarja, bosta to storila pozneje, ker se še nič ne mudi. Upajmo, da ju zagledamo že čez par nedelj zdrava med Slovenci, ki se vsako nedeljo po maši malo ustavijo pred cerkvijo, da se kaj pomenijo. Takrat naj ju pa kdo povabi na eno silce »gorkega«, da se duša bolje privede. — Ker sem o boleznih govoriti začel, naj pa o tem še nadaljujem. Društvo je lansko leto zvišalo mesečne prispevke na pet frankov (prej dva fr.). Pokazalo se je, da je bilo to nujno potrebno. Bolezni je toliko, da samo ti prispevki več ne zadoščajo. Treba je jemati od rezerve. Hvala Bogu, da je majhen kupček prihranjen. Kako prav zdaj prihaja. Vedno bolj gosta bolehanja delavstva pa nadalje obetajo precej temno bodočnost. Kaže, da bo čez nekaj let delavska kolonija postala sam »špital«. Mladih, svežih moči ni več, starejši se pa od prenapornega dela drug za drugim ulegajo in nato prosijo za rezijsko delo, ker za težko delo v rovu niso več sposobni. Najhušje je pa to, ker rezijskega dela ne bo mogoče dobiti, že zato ne, ker se lahkih del držijo Francozi, ki imajo prednost. Sicer je pa najbolje o tem ne veliko premišljevat. Zadosti je dnevu njegova lastna težava, kaj bi si s skrbi za bodočnost grenili sedanjost. Je pa zares značilno, da se vsak, ki ima količjak zemlje ali če ga čaka posestvo, da ga prevzame, odpravlja domov. Iz Aumetza mislijo baje v kratkem odriniti kar štirje: Lužar, Glavič, Koren in Struna. Saj imajo prav. Za jesti se doma še dobi in zasluži, kaj več pa tudi tukaj ni. Bolj žalostno je za tiste, ki nimajo kam iti, zlasti če so doma iz zasedenega ozemlja. Nekateri resno mislijo oditi kam na kmete, posebno, če imajo številno družino. Tudi pametno. Drugi pa pridno prebirajo oglase v Slovencu in Domoljubu, če bi se dal v Sloveniji kupiti kak majhen košček, kamor se lahko zatečejo v skrajni sili.

Za velikonočno spoved so dobile letos obisk sledeče kolonije: Aumetz, Marina (na obeh krajih je pomagal g. iz Merlebacha), Crusnes, Audun le Tiche, Mont Bonvillers, Piennes, La Mourière, Bouigny, Giraumont, Ste Marie aux Chènes, Moutiers, Mancieulles Tuquegnieux, Volmerange in Knutange. Obisk je bil še precej dober, saj vseh razmatjati itak ni mogoče. Morda se bodo otajali do prihodnjega leta.

V redovni stan mislita stopiti dva dečka iz Aumetza: Cokelo Jožef in Gorišek Leopold. Majja odpotujeta v Crugliasco (Italija), kjer imajo Marišti svoj glavni zavod. Tam se bosta šolala za učitelja v šolah redovne hiše (ena je tudi v Jugoslaviji: Belgrad) ali pa se bosta lahko odločila za v mi-

sijone. Gotovo je vse pohvale vredno, če starši vzgajajo svoje otroke tako, da imajo veselje tudi za kak višji duhovni poklic, kakor je ravno redovni stan.

V Aumetzu se bo v kratkem sestavil in organiziral mladinski pevski zbor s posebno nalogo, da včasih zapoje v cerkvi in na prireditvah. Dejstva uče, da tako petje vsi radi poslušajo, zato so starši vabljeni da tiste otroke, ki bodo za to posebej odbrani, redno pošljejo k vaji kakor bo došlo tuk, izseljenski duhovnik.

Špeh, vino in kruh, to je moj bog...

(Iz pogovora dveh rudarjev.)

»Si bil pri maši?«
»Bil.«
»Jaz pa ne.«
»Zakaj ne?«
»Kaj pa bi imel od tega, če bi šel?«
»Ali nimaš nič vere?«
»Špeh, vino in kruh, to je moj bog.«
»Kdo ti je pa dal te bogove?«
»Sam si jih prislužim s trdim delom v jami.«
»Ni res! Ti ne služiš vina, kruha in mesa, ampak denar.«
»No, da, za denar pa vse dobim; ali ni to vseeno?«
»Ni, ne! Poglej! Če bi ne bilo moke, bi pek ne mogel speči kruha in ti bi ga ne mogel kupiti.«
»Pa zrnje mora biti še prej. Če si ti tako 'kunšten', sem jaz pa še bolj.«
»Prav je, da si 'kunšten', zato ti pa menda ni treba praviti, da zrnje zraste na njivi. Vprašam te samo, ali zraste iz nič?«
»Nikakor ne; gnoja je treba in orača.«
»Glavno si pa pozabil. S e m e n a je tudi treba.«
»To se razume. Nikar me ne imej za tako neumnega.«
»Saj te nimam. Samo to mi povej, ali more kateri človek na svetu narediti pšenično zrno, ki bi vzkliko?«
»Tega pa ne vem.«
»No, ti pa jaz povem, da ne. Ljudje frčijo kot ptice po zraku, plavajo v vodi kakor ribe, naravnost čudovite so njih iznajdbe. Ali tako majhnega pšeničnega zrna pa 'pri vsej svoji močnosti' ne morejo ustvariti.«
»Misliš, da ne?«
»Ne samo mislim, dobro vem, da ne.«
»Pa zakaj bi se trudili s tem, ko vsejemo par zrn, zraste jih pa petdeset ali sto?«
»Prav imaš! Vendar bi bilo zanimivo vedeti, odkod je prišlo to seme?«
»Beži, beži, boš to premišljeval! Pojdiva raje na kozarec vina. Jaz nisem tako brihten, da bi to pogruntal, pa menda tudi ti nisi zajel učenosti z ribniško žlico?«
»Res je, da nisem učen, vendar si rad preganjam čas s takimi mislimi. Cenejše so kakor karte in oštarije.«
»Ti si vedno rad fantaziral, odkar te poznam. Raje si kaj privoščil in dobro živi še teh par let, dolder si na svetu. Pojdi, greva v gostilno! Naveličal sem se že stati tukaj.«
»Zakaj v gostilno? K meni na dom bova šla, kjer boš pil boljše vino, kakor ga imajo tu notri.«
»Kaj? Ti imaš doma vino? Prej bi si mislil smrt. Dobro, pa grem.«
»Presneto, da se težko dobi taka kapljica. Kje si jo pa dobil?«
»Za denar se vse dobi, si sam prej rekel na cesti. Ženka, še za pod zob kaj prinesil.«
»Par kozarcev sem ga spil, pa ga že čutim. Zda pa le nadalj svoj razgovor, odkod je prvo seme! Presneto te bom posekal, mi ravno prav teče jezic.«
»Dobro, pa povej, odkod je prišlo prvo zrno?«
»Prvega zrna ni bilo. Vedno in večno je bilo tako, da je iz enega semena zrasto drugo. Kaj tako debelo gledaš? Sem te, kaj?«
»Ne boš, Jaka, kaše pihali! Čeprav si ga zvrnil par kozarcev. Reči, ki izvirajo druga iz druge, morajo imeti začetek. Le poglej in napni ušesa! Če bi šli v duhu nazaj iskati prvo seme in bi bilo za to treba milijon let, potem bi moralo od takrat do danes preteči milijon let. Ali ne? Če bi pa morali po tvojem večno hoditi nazaj do prvega zrna, bi bila tudi pot do zrna, ki je letos zrasto, večna. Z drugimi besedami se pravi, da bi tega zrna, iz katerega je spečen kruh, ki ga gledaš na mizi, ne bilo. Ali razumeš?«

»Nekaj se mi sveti. Samo piti pa ne smem več, če ne me bo preveč omamilo. Čakaj, milijon let do prvega zrna, milijon let do zadnjega zrna, večno do prvega zrna, večno do zadnjega zrna, zadnjega zrnja potem ne bi bilo. Pri moji veri, da imaš prav. Prvo zrno je moralo biti. Pa odkod je prišlo?»

»Iz nič menda ne?»

»Nak!»

»Zemlja ga ni dala iz nič! Nobena žival ga ni naredila, niti človek ne. Kdor ga je ustvaril, je bil mogočnejši kakor človek, in če je ustvaril prvo pšenično zrno, je ustvaril tudi druga semena, pa tudi živali in človeka in ves svet sploh. Temu, ki je vse to ustvaril, pa po vsej pravici pripisujemo vse mogočnost. To pa je ena izmed božjih lastnosti. Naprej ga bova pa drugič iskala.»

»Presneto, da si bolj učen kakor kak modrijan. Kje si pa vse to bral?»

»Nič ni treba brati, ampak samo pamet rabiti in poslušati.»

»Pa me menda ne misliš spreobrniti, da bi začel oltarje lizati?»

»Nobene sile ti ne bom delal, ker bi bilo najbrž zaman. Tudi če boš vse uvidel in spoznal, ti bo tvoja trma in strah pred tvojimi tovariši branila približati se cerkvi. Trmo in strah pred tovariši imaš ti za močatost in odločnost, glede Cerkve pa misliš, da je samo za »otroke in stare ženice.«

»Ne z besedami, ampak s takim-le vincom bi me pa kmalu spravil v cerkev.»

»V cerkvi ne, tukaj ga bova še katerikrat zvrnila kozarček, če hočeš.»

»Pojutrišnjem bomo »fajrali«, pa ga bom sam kupil literček. Oba sva reveža, zakaj bi se samo ti oskodoval. Menda boš doma? Torej pojutrišnjem nadaljujemo debato o Bogu in vragu.»

»Le pridil! Bog te živil!»

(Nadaljevanje sledi.)

HOLANDIJA.

V Jugoslavijo!

Izredno veliko je zanimanje za potovanja v domovino. Takšnega navdušenja, kakoršno je letos prevzelo naš narod v tujini za potovanje v domovino, še nismo doživeli. Vsak bi rad šel! Izredno veliko se jih je že priglasilo. Seveda bi se še marsikdo rad priglasil — pa kriza ne dopušča... Vendar naši rojaki radevolje donesejo tudi večje žrtve, da jim le bo dano zopet videti domače kraje in doživeti krasne dneve evharističnega kongresa v Ljubljani.

Zlasti vlada veliko zanimanje za romanje med našimi rojaki v Nemčiji, Holandiji in Belgiji. Tudi Nemci in Holanci se je že precej priglasilo, ki se žele z nami vred udeležiti svečanosti v Ljubljani ter obiskati našo domovino. — Iz Holandije potujeta med drugimi z nami tudi naš konzul g. Dupont in dekan Nicolaije iz Heerlena. Iz Nemčije se je istotako priglasilo veliko število nemških duhovnikov.

Priprave za potovanje so v polnem teku. Pripravljalni odbor ima veliko dela.

Program potovanja je definitivno določen:

27. junija popoldan odhod iz Aachena in Duisburga.

28. junija zjutraj prihod v München (tri ure postanka). Radi praznika Srca Jezusovega bo tam v baziliki sv. Bonifacija skupna služba božja, isti dan popoldan prihod na Brezje. Tam prenočimo.

29. junija popoldan prihod v Ljubljano, tam ob 2. uri slovesen sprejem na kolo-dvoru, takoj nato odhod na stadion, kjer se udeležimo vseh slavnosti evharističnega kongresa. Isti dan zvečer ob 8. uri prireditev posebnega »evharističnega večera«, ki ga priredi Rafaelova družba skupno za vse izseljence celega sveta. To bo ena najlepših točk našega programa. Upamo,

da se udeležijo tega večera tudi naši slovenski škofi. Opolnoči sv. maše: za moše na stadionu, za žene v cerkvah.

30. junija udeležitev slovesnosti evharističnega kongresa. Zvečer odhod na domove.

1. julija ob 9. uri v dvorani kr. banske palače prvi slovenski izseljenski kongres, katerega se udeležijo več jugoslov. škofov, minister g. dr. Drago Marušič, ban Dravske banovine g. dr. Dinko Puc in župan mesta Ljubljane g. dr. Ravnihar.

Od 1.—10. julija obisk sorodnikov, znancev.

10. julija zvečer prihod v Maribor, tam obisk prevz. g. škofa dr. Tomažiča, drugi dan skupna služba božja, obisk groba A. M. Slomška.

11. julija zvečer odhod iz Maribora preko Celovca.

12. julija zvečer prihod v Aachen in Duisburg.

Natančni čas odhoda in prihoda bomo objavili pravočasno.

Na jugoslovanskih železnicah je dovoljen za naše izletnike 75% popust, torej plačajo naši rojaki samo ¼ vozne cene, ki je že sicer zelo nizka.

Zato mora vsak potnik javiti: kam potuje (zadnje postajo), da dobi od našega odbora potrebno legitimacijo.

Ceno vožnje smo objavili na posebnih letakih, ki smo jih razposlali našim rojakom. S to ceno je plačana vožnja, jugoslovanski vizum in dva avstrijska vizuma ter prenočišče na Brezjah.

Potni list z jugoslovanskim vizumom za tja in nazaj mora imeti vsak romar, avstrijski vizum oskrbimo mi.

Prijaviti se in plačati vožnjo je treba do 31. maja: in sicer v Nemčiji pri: Ivan Lindič, Oedenburgerstr. 19. Moers-Meerbeck, v Holandiji: Jugoslovanski konzulat v Heerlenu, O. Nassaust. 15., v Belgiji: Svato-pluk Štoviček, instr. yougoslave, Eysden-St. Barbara 29. Av. des Marronniers, 29. Pri prijavi prinesi s seboj potni list!

Našim otrokom v Holandiji in Belgiji bomo skušali vožno ceno še znižati s tem, da bodo otroci sami prodajali male kartice po vseh slovenskih družinah po deset centov in da bo slovenski duhovnik priredil razne filmske večere, katerih čisti dobiček gre v prid romanja naših otrok v Jugoslavijo. Radi darujte v ta namen in tako omogočite našim malim, da bodo doživeli lepe dneve v Ljubljani.

Potniki iz Holandije in Belgije bodo morali svoj denar pri vходу v Nemčijo prijaviti, da ne bodo imeli potem sitnosti, ko se peljemo ven iz Nemčije.

Potniki iz Nemčije naj se natančno drže navodil na posebnih letakih — glede denarja, da ne bo sitnosti!

Naša mladina se udeležijo vseh slovesnosti jugoslovanske mladine 29. junija zjutraj na ljubljanskem stadionu. Zato želimo, da potuje z nami čim več naše mladine!

Naši rojaki iz Francije organizirajo vzporedno potovanje v Ljubljano. Tudi tam vlada veliko navdušenje in je pričakovati mnogoštevilne udeležbe.

Oba romarska vlaka (eden iz Nemčije, Holandije, Belgije, drugi iz Francije) se med potoma ali vsaj na Jesenicah združita,

ter prispemo tako vsi skupno na Brezje in v Ljubljano. To bo veselje!

Zastave naših društev vzamemo s seboj! Ne pozabite prijaviti svojih zastav našemu odboru, da oskrbimo carinska dovoljenja za prevoz.

Molite po namenu evharističnega kongresa!

Vodstvo potovanja.

Razne novice.

Hoensbroek. V domovino so se zopet odselili trije člani tukajšnjega društva: J. Krajnc, K. Polšak in A. Vodovnik. Slednji je bil upokojen in si bo tako v domovini lažje pomagal z nizko rento. — V bolnici v Heerlenu se zdravi Jožef Gmajner. — Na izrednem občnem zboru društva je bil mesto odidlega predsednika izvoljen g. Franc Požezin.

Eygelshoven. Pristrčen materinski dan smo obhajali dne 7. aprila. V prijazni kapelci pri šolskih sestrah smo opravili najprej večernice; kapelica je bila čisto polna. Litanijske je pel č. pater Bonaventura Herga iz Stične, ki se je mudil nekaj časa v Holandiji, lep govor pa je imel naš slovenski duhovnik. Po večernicah smo se zbrali v dvorani našega rojaka g. Obštetarja, kjer nam je g. Oberžan predvajal krasen misijonski film in nekaj drugih filmov za smeh. Navzoča sta bila tudi č. pater Teotim in Bonaventura, prvi nam je v lepem nagovoru obujal spomine na dom. Zlasti ne smemo pozabiti omeniti naših malih, ki so jih skrbne mamice lepo naučile deklamirati. Nastopili so: Marija in Anžek Belinc, Roza in Elza Čepin. Gospod Belinc nas je še posebej razveselil s svojim pevskim zborom. Društvu v Eygelshoveni častitamo k tako lepemu napredku!

Godbo v Brunsumu se je mislilo razpustiti in instrumente prodati. Sedaj se je pa sklenilo, da hočejo še naprej vztrajati in se vaditi, dokler bo še sploh kaj Slovencev skupaj. Korajža veljal Godba je priredila dne 28. aprila v Rumpenu lep družinski večer, ki je pokazal, kako zelo je naša godba v zadnjem času kljub velikim težkočam, s katerimi se bori, napredovala. Obisk je bil zelo lep, kar kaže, da potrebujemo od časa do časa prijetne domače zabave.

Maastricht. Marsikdo ne ve, da živi tudi v glavnem mestu naše province Limburg, v Maastrichtu, skupina Slovencev. Ni jih veliko, a so zelo pridni, kadar dobe vabilo k sv. maši, se najraje vsi odzovejo; tako je bilo tudi na Belo nedeljo. Vsi so prišli in opravili tudi svojo velikonočno dolžnost. Med njimi je nekaj brezposelnih, drugi pa večinoma delajo v tamkajšnji cementni tovarni; dandanes se jim gotovo ne godi slabše, kakor našim rudarjem, ki »fajrajo« po dva šihita na teden.

Izredni občni zbor »Zveze« se vrši 19. maja. Na programu je volitev novega predsednika. Dosedanji predsednik g. Novak nas bo radi odpusta iz dela namreč v kratkem zapustil.

Prihika za prejem velikonočnih zakramentov bo v Hoensbroeku (Gezellenhuis Emma) v nedeljo, 19. maja od 8. do 9. ure pred sv. mašo. Na veliko soboto so bili večinoma vsi na delu in niso mogli priti. Zato je pričakovati sedaj obilne udeležbe!

Praznovanje Velike noči je nam Slovincem v Holandiji vsako leto dogodek, ki najbolj globoko v celem letu pretrese naša srca! Saj se nam domovina nikdar tako ne približa, kakor ravno ob teh praznikih. Že velika sobota popoldan je pričala, da bo nedelja doživeti, kakor smo jih le malo vajeni. Spovednice so bile oblegane pozno v noč. Na velikonočno jutro mora pač vsak, komur je količkaj mogoče, tudi k sv. obhajilu! Tega so nas naučili dobri Holanci! Pred peto uro zjutraj je bila velika cerkev v Heerlerheide napolnjena. Iz vseh krajev so prihitali: s taksiji, z avtobusi, peš, s kolesi. Tudi najoddaljenejša Lutterade (22 km) so poslale častno zastopstvo z zastavo. Slovenski duhovnik nam je govoril o hvaležnosti, ki smo jo dolžni dobremu Gospodu, ki nam je dal tako lepi dan doživeti... In zgrnili smo se nato pred obhajilno mizo. Celo službo božjo je obhajal naš duhovnik, pa ne bi mogel končati, da mu ni prišel še eden gospod pomagat. Pa recite, da ni bilo to najlepše! Kaj so prazniki brez Boga? Kaj Velika noč brez sv. obhajila? Nič čudnega, če je marsikom solza vesela igrala v očesu pri pogledu na to dobro naše ljudstvo! Celo naš duhovnik ni mogel brez ganotja deliti sv. obhajila! Procesija je

NEMČIJA.

Moers-Meerbeck. Zveza Jugoslovanskih katoliških društev je sklenila na svoji seji 14. aprila, da naj vsak član in članica vsaj po pet plenigov prispeva za Evharištični kongres in za spomenik pokojnemu Vitezku kralju Aleksandru I. Predsednik je poročal, da se mu namerava postaviti spomenik v obliki bolnišnice za jetične, kar so navzoči posebno odobraval.

Meerbeck. 16. aprila nas je zapustil naš ustanovitelj in član društva sv. Barbare, Jožef Kepic, po štirih letih mučne vodenične bolezni, katero je vdano prenašal. Bil je vzoren katoličan ter narocnik Domoljuba, Slov. gospodarja in Rafaela. Poleg tega mu je predsednik dal še »Slovenca«, katerega je z veseljem čital. Pred 25. leti je bila njegova žena Jožefa, rojena Kralj, tudi botra naši lepi slovenski zastavi. Vedno se je veselil, da bo z nami praznoval meseca junija 25letnico društva, pa ga je Bog preje poklical k sebi. Bil je zelo priljubljen pri naših rojakih, kar je pokazal njegov pogreb na Veliki petek, ko smo ga spremili k večnemu počitku. Ne samo pri naših rojakih, tudi pri Nemcih je bil pokojnik priljubljen, ker je marsikateremu rad pomagal s svojim šivanjem. Doma je bil iz Most pri Kamniku. To naj služi tudi za obvestilo njegovim znancom v domovini. Priporočamo ga dobrim srcem v pobožno molitev, gospej Kepic pa naše globoko sožalje! Naj mu bode tuja zemlja lahka in naj počiva v miru!

Odbor društva sv. Barbare — Ivan Lindič.

Moers-Meerbeck. 3. aprila je praznovala družina Jožef Mlinariča iz Meerbecka kaj veličastno slovesnost. Njegova hčerka Ludmila, sedaj S. Reinholda, je vstopila v samostan in se zaobljubila sru Jezusovemu v Münstru, kjer je sedež naše škofije. Njena dva brata sta pa stregla pri isti sv. maši. 17. marca je pa obhajal g. Mlinarič 66. rojstni dan. Imenovani je naročnik Slov. gospodarja in Rafaela. V družini je devet otrok. Pred vstopom v samostan je hčerka napisala lepo poslovilno pismo. »Ljubi starši! Zahvaljujem se Vam za vse, kar ste mi dobrega storili. Imeli ste vedno polne roke dela. Molila bom za Vas. Ljubi Bog naj Vam povrne!« Naš g. župnik Schölling je daroval sv. mašo za to družino. Dragi naš družel! Tudi mi ti želimo k tvojemu 66. letu vse najboljšo ter še na mnoga leta! Bog te živi! — Ivan Lindič, predsednik.

Nekateri ljubljanski časopisi so te dni prinesli sledečo izjavo:

Zveza Jugoslovanskih katoliških društev v Nemčiji izjavlja sledeče: Ker se g. Pavel Bolha iz Essena, sedaj v domovini, v domačem časopisu in javnosti še vedno izdaja za voditelja izseljencev in predsednika Osrednje zveze v Nemčiji, dasi smo v zadnjem času že večkrat proti temu nastopili v časopisu kakor tudi pri našem zastopstvu, smo prisiljeni dati izjavo, da mi g. Bolhe ne priznavamo za voditelja celokupne kolonije in naše katoliške organizacije in ga nikdar nismo priznavali, tudi ga ne priznavamo za predsednika Osrednje zveze. Mi smo ga 17. decembra 1933 sprejeli za predsednika Osrednje zveze za eno leto kot poskušnjo. Danes za nas Osrednja zveza ne obstoji več, ker se volitev letos ni obnovila in ker z g. Bolho ne moremo in nečemo imeti nobene skupnosti več. To smo že davno izjavili kr. gen. konzulatu v Düsseldorfu. — Odbor Zveze: Predsednik: Lindič; podpredsednik: Vabič; tajnik: La-potnik.

KATOLIŠKO ŽIVLJENJE PO SVETU.

Dogodek na parniku. Ko je parnik, ki je vozil udeležence s papeževim odposlancem vred na evharistični kongres v Južno Ameriko, dospel do ekvatorja (ravnika) v Atlantskem morju, je zasviral ladijski orkester papeško himno. Kardinal Pacelli je stopil s kapitanom vred na krmilo. Iz male kapele, kjer so imeli shranjeno presv. Rešnje Telo, se je razvrstila procesija z Najsvetejšim. Monštranco je nosil škof Heylen, kot predsednik evharističnih kongresov; v sprevedu so bile zastopane vse narodnosti. Na meji dveh zemeljskih polovic so se potniki na izredni način poklonili Kralju vseh kraljev. V beli liturgični obleki

je čakal kardinal ob strani kapitana — Jezusa v najsvetejšem Zakramentu. Vsi so glasno zapeli: Tantum ergo... Med tem je vladala tišina na ladji; čulo se je le enakomerno pljuskanje valov in bobnenje strojev, ko je kardinal podelil blagoslov.

Velika skrb. »La Croix« (francoski katoliški dnevnik) toži, da še vedno zelo primanjkuje v Franciji duhovnikov, če tudi se je zadnja leta obrnilo na bolje. Okrog 13 tisoč duhovskih mest in služb je nezasedenih.

Tiha demonstracija. Katoliške žene v Mehiki so poslale predsedniku republike prošnjo, naj se jim cerkve zopet odpro. Prošnja je bila zavržena. Nato se je zbralo 30 tisoč katoličanov, ki so v lepem redu odkorakali proti predsednikovi palači. Policija jih je skušala razpršiti, pa se ni posrečilo. Množica je prikorakala pred palačo na trg Central Plaza. Pol ure je stala množica tridesetih tisoč tiho in nemo pred palačo. Potem so se zopet razšle — v najlepšem redu. Spreved je bil tih ugovor zoper zapiranje cerkva.

Potrjeno je. V Lurdu je nagloma ozdravela hčerka nekega univerzitetnega profesorja iz Louvaina (Belgija). Več let jo je zdelovala tuberkuloza v hrbtenici, tako, da je morala ostajati trajno v postelji. Lani so jo pripeljali v Lurd, kjer se je čutila takoj po prvi kopeli zdravo. Profesorji medicinskega oddelka na univerzi so ugotovili, da so vsi sledovi prejšnje bolezni izginili. To leto je srečna ozdravljena še enkrat poromala v Lurd. Tudi ondotni zdravniški urad ji je izročil pismeno potrdilo, da se to ozdravljenje ne more razložiti po naravni poti.

Listnica uredništva. Zelo veliko tvarine se je nabralo za to številko. Kakor vidite smo skoparili s prostorom, kolikor se je le dalo, dodali smo dve strani, pa je še veliko ostalo za prihodnjic. Lepo prosimo potrpljenja. To pa dokazuje, kako veliko zanimanje smo vzbudili med izseljenci za glasilo. To nas jako veseli. Prosimo pa, da naj izseljenci pridno širijo svoje glasilo, da ne bo izseljenca v tujini, ki bi ne bil naročen na svoje glasilo. Vse kaže, da bomo v bližnji bodočnosti prisiljeni list povečati ali v obliki ali v izdaji. Še kakih 500 novih naročnikov več, pa bo »Izs. Vestnik Rafael« začel dvakrat na mesec izhajati. Izseljenci, naprej! Na delo!

NEKAJ ZA SMEH.

Frančkova modrost.

Gospod sreča na cesti sosedovega Francčka, ki drži za roko svojega mlajšega bratca, in mu reče:

»Poglej, fantek, moj pes je šele pet mesecev star, pa že imenitno teče, tvoj bratec ima pa gotovo že dve leti, pa še vedno ne zna hoditi...«

»Je že res, ampak vaš pes ima štiri noge, moj bratec pa samo dve!« se moško odreže Francček.

Hud pes.

Hiši Joškovih staršev se je približal neznan gospod. Jožek mu je stekel naproti in mu svareče zaklical:

»Gospod, gospod, ali se nič ne bojite hudega psa?«

»Kje ga pa imate?« se je začudil gospod in oprezno pogledal naokoli.

»Zdaj ga še nimamo; prihodnje leto ga bomo kupili!«

bila pa prava manifestacija verske gorečnosti, kakor je še nismo doživeli. Krasno vreme nas je samo po sebi dvignilo iz cerkve, da smo se med veselim popevanjem in ubranim igranjem naše domače godbe uvrstili v procesijo okrog kipa presvetega Srca Jezusovega. Zastave so napravile kaj lep utis, predsedniki društev so nosili sveče pred Najsvetejšim. Zaspani Holandci, ki so ob tej uri komaj vstajali — ker ne poznajo poezije »vstajenja« — se niso mogli načuditi lepi ubranosti naše procesije. Hvala predvsem obema pevskima zboroma in naši godbi, ki so tako svečano povzdignili slovesnost tega dneva!

Kdor ni mogel pred veliko nočjo opraviti spovedi, naj gotovo opravi svojo dolžnost v mesecu majniku. Izseljencem traja namreč čas zadostitve velikonočne dolžnosti do praznika svete Trojice, letos do 16. junija! — V nekaterih kolonijah so bili veliko soboto možje na delu — tako se nam je reklo — in niso mogli priti. Zato prosimo in vabimo vse: naj pokleknejo v lepem majniku k obhajilni mizli!

Majnik je najlepši mesec! Po Sloveniji se povsod opravljajo smarnice. Naš narod zlasti rad ta mesec sprejema sv. obhajilo, ker veruje, da prihaja vse od Boga po Marijini priprošnji. Pri vseh slovenskih služban poživih se bo zato tudi v majniku spovedoval! Pridite radi! — Vi otroci, veliki in mali, ki se s ponosom imenujemo Marijini narod!

V Perzijo je lani odšlo okrog 20 Slovencev. Dolgo smo čakali poročil, ker so nam nekateri obljubili, da nam bodo pisali. Od Andreja Colariča, ki je stanoval prej v Eygelshovenu, smo dobili pred kratkim poročilo te-le vsebine: Tu je vse drugače, kakor v Evropi; ne vidimo nobenega drevesa, ne trave, le samo kamenje. Doslej sem bil v severni Perziji. Imeli smo zelo ostro zimo. Delal sem pri neki avstrijski firmi kot kovač v gorovju 2600 m visoko pri gradbi predora za železnico. Po velikonoči se moram odseliti na jug, tam bo gorje: vročina 60 do 65°. Zaslužim precej dobro. Lepe pozdrave vsem!

Predsedniku g. Novaku v slovo! Slovo od naših rojakov, ki so vsled krize morali zapustiti našo Holandijo, nam je bilo vedno težko. Kdor je že doživel ure slovesa na Aachenskem kolodvoru, ko je odhajala večja ali manjša skupina naših proti jugu, ne bo teh trenutkov nikdar pozabil. Še nekaj tednov, pa nas zapusti mlad mož, oziroma fant, ki ga pozna vsak naš Slovenec. Predsednik Zveze jugoslovanskih društev sv. Barbare odhaja. — Ne le pozna ga vsak katoliški Slovenec v Holandiji, vsi tudi visoko cenijo in spoštujejo tega odličnega kulturnega delavca! Kako tudi ne? V najtežjih časih, kar jih je morala preboleti matica naših organizacij, je junško zgrabil za krmilo in uravnavil njeno delovanje ter ga dvignil na stopnjo, kakršne še doslej ni dosegla. Najlepše proslave je organizirala »Zveza« pod predsedstvom g. Novaka, premagala je svoje sovražnike, dobila ugled pred holandsko in jugoslovansko javnostjo. Še več! Njegovi gorečnosti je vse posrečilo, da je doživel dan, ko je zopet združil vse ločene brate in sestre pod eno streho! Prijatelj Novak! Težko nam bo slovo v prihodnjih dneh od Tebe! Spoštovali smo Te, upoštevali smo Tebe in Tvoja navodila! Ljubili smo Te! Bil si nam kažipot poštenega, odločnega katoliškega delavca v našem društvenem življenju! Hvala Ti za vse to! Ob slovesu naj Te tolaži ena misel: Tvoje delo in Tvoje žrtve med nami niso bile zastonj. Zvesti hočemo ostati medsebojni ljubezni, za katero si Ti toliko trpel in žrtvoval. Čim bolj se krči naše število, tem tesnejsa bo vez naše medsebojne vzajemnosti in ljubezni. — S tem sklepom Ti podajemo danes vsi Tvoji prijatelji roke in Ti kličemo: Na svidenje v Ljubljani na evharističnem kongresu, kjer nas bo zopet ista ljubezna družila!

V Jugoslavijo so se vrnili od 1. februarja do 30. aprila: Janez Košmerlj, Josip Česek z ženo, Josip Iles, Maks Plešej, Anton Feral z ženo in štirimi otroci, Vincenc Munda z ženo in dvema otrokoma, Rudolf Hudales z ženo in enim otrokom, Franc Kurovič z ženo in dvema otrokoma, Jožef Zupanc z ženo in dvema otrokoma, Marija Leskovšek, Ivan Jeraj, Franc Unetič, Alojz Žnidaršič z ženo in otrokom, Martin Pungarčar z ženo, Alojz Vidovič, Franc Prijatelj z ženo in dvema otrokoma, Jožef Turk, Ivan Kuhar, Maks Aravs, Josip Čepin (se je odpeljal z avtom), Karol Polšak z ženo in tremi otroci, Ignac Krajnc z ženo in tremi otroci, Friderik Poderčnik, Jernej Vok, Ivan Pušnik z ženo in otrokom, Marija Dolinšek z bratom, Alojz Vodovnik z ženo.

Slovenci širom sveta!

Nikdar ne boste pozabili svojega milega materinega jezika, ako boste radi čitali slovenske knjige. Tudi svojim otrokom dajte v roko slovenske knjige. Vse knjige naročajte samo potom

knjigarne Tiskarne sv. Cirila, Maribor, Koroška cesta št. 5

Amsterdamska banka

podružnice v delavskem revirju
HEERLEN, Oranje Nassaustr. 13
HOENSBROEK, Kowenderstr. 35
BEEK pri Lutterade
KAPITAL 50.000.000 GOLD.
REZERVE 47.000.000 GOLD.

Nakazujemo denar v vse kraje v Jugoslaviji
Tu se dobe vedno dinarji po najboljši valuti

Kdo vam bo sporočil vse novice iz domačih krajev?

Domači vam ne morejo vsega pisati, vas pa vse zanima - Zato je najbolje, ako si naročite tednik

„Slovenski gospodar“

ki izhaja vsako sredo na 16 straneh in prinaša mnogo zanimivosti iz vse Slovenije - Naročnina znaša letno Din 64,-, pol. Din 32,- in se naroča na upravo Slov. gospodarja v Mariboru

BANKA BARUCH, PARIS

NASLOV ZA BRZOJAVKE:
JUGOBARUCH PARIS 96

11, RUE AUBER, PARIS (9e)

TELEFON: OPÉRA 98-15
OPÉRA 98-16

Banka jugoslovanskih, čehoslovaških in poljskih izseljencev v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu

Nakazuje denar v vse kraje Jugoslavije najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu

Na izrecno zahtevo pošlje dinarske bankovce tudi v Holandijo

Vsi poštni uradi v Holandiji sprejemajo vplačila na naš čekovni račun štev. 145866

Položnice se dobe pri vseh poštnih uradih kakor tudi pri nas brezplačno — Hitra in točna posrežba

